

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Forespørgsel nr. F 35:

Forespørgsel til miljø- og energiministeren:

»På baggrund af regeringens erklærede ønske om en bæredygtig udvikling bedes miljø- og energiministeren redegøre for, hvilke overvejelser man har gjort sig om tilladelsen til at bygge et butikscenter i Ørestaden, der budgetterer med at tiltrække kunder fra hele det østlige Danmark inkl. trekantområdet i Jylland?«

Af Ole M. Nielsen (KRF), Børge Klit Johansen (KRF), Jann Sjursen (KRF) og Tove Videbæk (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 25/1 2001. Fremme af forespørgslen vedtaget 2/2 2001).

Begrundelse

Ole M. Nielsen (KRF):

Når vi har rejst den forespørgsel her, er det, fordi vi synes, at der er utrolig langt imellem teori og praksis.

Som vi lægger op til i forespørgselsteksten, synes vi sagt på en anden måde, at der er tale om dobbeltmoral, når man på den ene side snakker om bæredygtighed og på den anden side ved hjælp af at behandle reglerne på en måde, som man kan diskutere, hjælper et projekt igennem, som bestemt ikke har noget med bæredygtighedsbegrebet at gøre.

Jeg vil læse nogle få eksempler op her fra det debatoplæg, som regeringen lige har sendt ud. Det er let at få sine argumenter på den måde. Vi havde også nogle før. Debatoplægget kom for nogle dage siden. Der står f.eks.: »Regeringen vil bl.a. gennem eksempelprojekter bidrage til at udvikle nye bystrukturer, som mindsker transportefterspørgslen og fremmer den kollektive trafik. Der skal udvikles strategier for placering af butikker, kontorinstallationer og boliger i byen for at undgå en unødigt stor trafikbelastning.«

Der står i kapitel 9: »Der stræbes på at genbruge eksisterende udtjente byområder, at udnytte de lokale sociale, naturmæssige og bygningsmæssige ressourcer bedst muligt, at blande boliger og byens forskellige funktioner samt at sikre god tilgængelighed.«

Op så står der sandelig: »Regeringen vil fortsat« – fortsat – anvende miljøkonsekvensvurderinger i forbindelse med alle relevante lovforslag og andre regeringsforslag, herunder en ny infrastruktur, for at sikre de bedst mulige løsninger.«

Fortsat, det må være en misforståelse. Jeg synes det er helt fint, at det er noget, man vil begynde med. Men det er noget, man har gjort engang, det er noget, man holder op med. Og jeg synes da, det er fint, at man vil genoptage den vane.

Så står der: »Byen med dens sociale liv, bygninger og infrastruktur skal organiseres og forvaltes med sigte på at opnå en betydelig reduktion af ressourceforbrug og miljøbelastning. Bymidterne skal styrkes som centre for handel og kultur.«

Jeg mener, at jeg egentlig har begrundet min forespørgsel tilstrækkeligt og glæder mig til at høre, hvad ministeren har at sige.

Besvarelse

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sig tak til hr. Ole M. Nielsen, fordi han citerede fra regeringens bæredygtighedsplan, og jeg er glad for, at han og jeg er enige om de principper, der er nedlagt her.

Planlovens detailhandelsformål og -bestemmelser blev vedtaget i 1997 med et meget snævert flertal i Folketinget. Jeg har glædet mig over siden da, at partier uden for det daværende flertal har tilsluttet sig detailhandelsloven, deriblandt Kristeligt Folkeparti og Det Konservative Folkeparti, sådan at hovedmodstanderne vel er Venstre og Dansk Folkeparti. Jeg synes, man skal udtrykke glæde over det.

Formålet var jo at fremme et varieret udbud af butikker i de mindre og mellemstore byer, de enkelte bydele, sikre god tilgængelighed for alle trafikarter og fremme en samfundsmæssigt bæredygtig detailhandelsstruktur, som giver mindre afhængighed af bil til indkøb. Det er et mål i planloven at sikre en bæredygtig butiksforsyning gennem en planlagt regional, altså regionalt planlagt, samlet detailhandelsstruktur, som kan følges op af kommunerne.

Nu har vi været igennem forhandlinger over hele landet, og jeg er glad for at kunne sige til Folketinget, at projektet er lykkedes. Bortset fra et par amter er vi enige, og det er glædeligt at notere sig, at de løsninger, vi i fællesskab har fundet frem til, også i hovedstadsområdet, er nogle, som har vakt tilfredshed efterfølgende. Der har været meget tummel inden, men efterfølgende har der været tilfredshed med projektet.

Det vil sige, at vi har haft held til det, der var formålet, nemlig at bevare vores bystruktur i

Danmark, styrke bymidterne i Danmark og forhindre en fremvækst af mange store gigantbutikker ud over landet. Det er jeg utrolig glad for. Så sent som i sidste uge lykkedes det mig at forhandle en meget kompliceret situation på Fyn på plads, og det synes jeg var glædeligt. Og efterfølgende har alle udtrykt meget stor tilfredshed med det.

Så til trods for alle vanskeligheder tror jeg godt, at det flertal, som jeg sagde før – de oprindelige partier bag plus Kristeligt Folkeparti og Det Konservative Folkeparti, som støtter loven – kan glæde sig over, at resultatet er blevet så godt.

Og den sag, vi skal snakke om her i dag, er jo et led i den proces, et led i, at vi har forhandlet os på plads med alle de store enheder i hovedstadsområdet, altså Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune, Københavns Amt, Frederiksborg Amt og Roskilde Amt. Siden 1989 har de fem centre udført deres regionplanlægning på et fælles grundlag, dvs. en fælles hovedstruktur i regionen og fælles vurderinger af udviklingen. Regionplan 89 gav mulighed for at anvende Vestermarks byzonearealer til internationale, nationale og regionale funktioner, og i lov om Ørestaden fra 1992 blev den kommende Ørestad afgrænset, og et Ørestadsselskab fik til opgave at udarbejde en helhedsplan, der skulle lægges til grund for kommune- og regionplanen.

I 1992, altså under Schlüterregeringen, vedtog Folketinget, et bredt flertal, at der skulle laves en ny by ude i Ørestaden. Jeg ved godt, at der var partier, der dengang var imod det, også partier, jeg normalt har megen sympati for, var imod det her. Men det er altså ikke et eksternt center, det er en ny by, som Folketinget dengang besluttede skulle være der. Fra og med Københavns Kommunes kommuneplan i 1993, der også er en regionplan, er der fastlagt et regionalt center i Ørestaden, altså en ny by. Omfanget af detailhandel skulle fastlægges i regionplanlægningen efter ændringen af planloven af 1997.

Butikscenteret i Ørestaden blev i juni 2000 fastlagt som en integreret del af den samlede hovedstadsløsning for de tre hovedstadsområder og de to centralkommuner, altså de fem, jeg nævnte før, baseret på en forhandlingsløsning. Inden den endelige beslutning blev truffet, var jeg i Folketinget og drøftede det – jeg tror i øvrigt, det var på hr. Ole M. Nielsens foranledning; jeg kan ikke helt huske det. Vi drøftede det i Folketinget, og man kunne sige de knubbede ord, der

var. Men det var altså en samlet forhandlingsløsning med alle amter – i øvrigt med et center, der var betydelig mindre end det, der oprindeligt blev foreslået; vel kun godt halvdelen af det center, der oprindeligt var foreslået.

Bæredygtighed, som hr. Ole M. Nielsen med rette efterlyser – for det er jo det, vi er fælles om at ønske – består i, at centeret indgår som et af ni regionale centre uden for Københavns city, og at detailhandelsstrukturen afbalancerer de regionale centre og fremmer de mange mindre og mellemstore bycentre.

Forhandlingerne resulterede i en reduktion af Ørestadscenteret til et butikscenter på 40.000 m², oprindeligt havde man bedt om 110.000 m², samt en mulighed for udflytning af et af hovedstadens tre stormagasiner på 17.000 m² med en udvidelsesmulighed, der svarede til den, man i øvrigt havde givet i Århus i forbindelse med stormagasinet Salling. Og sammenlagt blev det altså et center, der kun var godt halvdelen af det, der oprindeligt var nævnt, og et center, der eksempelvis er meget, meget mindre end Lyngby Storcenter, bare for at nævne det til illustration.

Det er kommunerne inden for rammerne af de her regionplaner, der bestemmer, hvor de vil have byvæksten, hvis det er inden for det, vi afgrænser som bymidten, herunder den nye bymidte i Ørestaden.

Københavns Kommune argumenterede for, at de ønskede at give en nulramme for væksten inde i city af bevaringsmæssige grunde. Og de ønskede derfor at flytte detailhandelstilvæksten i centrum til den nye bymidte i Ørestaden.

De maksimale butiksstørrelser for de 40.000 m² i Ørestads city er for dagligvarebutikker på højst 3.000 m² som i loven, og som det i øvrigt er gennemført over hele landet, og for udvalgsvarebutikker på højst 1.000 m² bortset fra 10 udvalgsvarebutikker på op til 2.000 m², tilsvarende det, som man har fået i Århus med henvisning til, at det jo er et hovedstadsområde, altså med en særlig planlægningsmæssig begrundelse.

I forhandlingsforløbet forlangte jeg, at der i tilslutning til den foreliggende VVM-redegørelse blev udført egentlige trafikberegninger for det foreslåede center og for det foreslåede butiksindehold. Beregningen viste et lavere trafikalt end hidtil antaget, og det må antages, at det forhandlingsresultat, vi opnåede, som var lavere end det, vi lavede VVM-vurderingen på, reducerer dette forventede trafikalt yderligere.

Sammenfattende adskiller løsningen i hovedstadsregionen sig ikke fra regionplaner i det øv-

rige land. Det har for mig været magtpåliggende, at vi har administreret lige, uanset hvor i landet det er, selvfølgelig med hensyn til, at det er en storby, det drejer sig om osv. Men der må være lighed for loven i de her spørgsmål.

Der er det specielle, at Ørestad Citycenter bliver et nyt regionalt center i en by. Der udlægges ikke eksterne nye butikcentre i hovedstadsområdet, ligesom vi heller ikke har villet udlægge nye eksterne centre noget andet sted i Danmark.

Jeg forstår godt, at de partier, som er voldsomt imod tanken om at lave en ny by i Ørestaden, også opponerer mod det her projekt. Det kan jeg meget vel forstå. Men har man én gang antaget, at der skal ligge en ny by, og det er en hovedstad, og en ny metro, er det jo klart, at så er der også nogle konsekvenser herefter i detailhandelslovgivningen.

Jeg er blevet kritiseret for at acceptere et butikcenter. Det blev jeg, før beslutningen blev truffet, da jeg var i Folketinget og redegjorde for vores forhandlinger. Man siger, at der er flere punkter, hvor man er gået ud over det rimelige efter loven. Alle ved, at jeg aldrig har været fortaler for et kæmpecenter i Ørestaden, og derfor har jeg lagt afgørende vægt på, at det blev reduceret, og at vi fik undersøgt de trafikmæssige konsekvenser, inden vi som led i denne helhedsløsning for hovedstaden sagde ja til centeret.

For det første: Centeret skal ses i sammenhæng med hele detailhandelsstrukturen i hovedstadsområdet, både i forhold til den samlede mulighed for tilvækst i regionen og i forhold til de maksimale trafikstørrelser.

For det andet: Den særlige planlægningsmæssige begrundelse skal være i orden. Altså her at det drejer sig om et nyt bycenter, som den tidligere regering med et bredt flertal i Folketinget bag sig besluttede skulle være der.

Og endelig for det tredje: Trafik og parkering skulle vurderes ordentligt i VVM-redegørelsen. Der er jo det gode derude ved det, at der bliver en meget fin betjening med kollektiv trafik i forhold til det her center, noget, jeg naturligvis har lagt overordentlig stor vægt på. Et af vores formål har været, at folk skal have lov til at handle, selv om de ikke også har bil – en meget stor del af vores husstande herhjemme har ikke bil – og det har man netop mulighed for her.

Jeg er ret sikker på, at det butikcenter, når der nu kan bygges i Ørestaden, vil vise sig at have færre konsekvenser og mindre fjernvirkning end det, alle reklamerne lægger op til. Jeg vil bare sige én ting til hr. Ole M. Nielsen, hvis

synspunkter jeg normalt har meget stor sympati for, at man skal altså ikke lade sig snyde af den overdrevne markedsføring af tankerne. Man skal se på realiteterne. Det er et center i et nyt hovedstadsområde, meget, meget mindre end f.eks. Lyngby Storcenter. Har Lyngby Storcenter tømt Vendsyssel for detailhandel? Det tror jeg ikke man med nogen rimelighed kan hævde.

Det er også vigtigt at holde fast i, at tanken jo er, at det skal blive et forholdsvis tæt bebygget område derude, og at det derfor er naturligt, at der også er et butikcenter. Man kan gøre, som jeg også har gjort det, sætte spørgsmålstejn ved, hvor fornuftigt det er at starte med et butikcenter og ikke have nogle af de andre funktioner. Men det er det kommunale selvstyre at bestemme rækkefølgen for tingene inden for de rammer, hvis man i øvrigt overholder loven.

Der er truffet mange lokale beslutninger, som jeg ikke er enig i, men det er det kommunale selvstyre, det er også retten til at gøre noget, som efter andres opfattelse er forkert; retten til at gøre det, inden for de rammer, som loven én gang udstikker.

Det er det, jeg kan sige. Jeg er enig med hr. Ole M. Nielsen i alle ønskerne omkring bæredygtighed osv., og jeg har efter bedste evne – måske er bedste evne ikke god nok efter forespørgernes mening – men jeg har efter bedste evne bestræbt mig på at leve op til det, der var lovens krav. Og vi har jo heldigvis haft lejlighed til at diskutere det her spørgsmål i Folketinget, inden den endelige beslutning blev truffet.

Forhandling

Ole M. Nielsen (KRF):

Ja, undskyld betegnelsen, men jeg opfatter ministerens tale som en gang hælden vand ud af ørerne. Det er jo god tone normalt at sige tak for svaret, når man forespørger, og det vil jeg da også godt gøre, men ikke for et godt svar. Og det er i øvrigt ministerens forpligtelse at komme og svare, så jeg synes i grunden ikke, at der er noget at sige tak for i denne her besvarelse.

Når ministeren siger, at det jo er de partier, han er enig med i det her, må jeg sige, at det ikke er det her, vi er enige om. Det er jo netop det, der gør mig så ondt, at ministeren gør noget her, som er stik imod alt, hvad vi er enige om. Det er jo det, der er problemet.

Hvordan kan man have tillid til en regering, der snakker miljø i fine papirer og praktiserer

det, når det ikke koster for mange stemmer? Men når der mangler penge i Ørestadsprojektet, og det er jo det, der er sagens kerne selvfølgelig, så skal man altså have gang i grundsalget, og så planerer man et storcenter, som der aldrig har været snakket om før i Ørestaden. I de oprindelige planer og beskrivelser og tegninger osv. står der ikke, at der skal være et butikscenter.

Ministeren siger, at når man laver en ny by, skal folk også have mulighed for at handle. Ja, men de behøver altså ikke butikker i den størrelsesorden og et center i den størrelsesorden, som der er snak om her. Kendsgerningen her er, at der er kommet til at mangle penge i Ørestadsprojektet, og der er nogle socialdemokratiske kommuner og borgmestre, som man skulle have en enighed med, og så bider man altså hovedet af al skam.

Ministeren siger, at nu når det hele er faldet på plads, har det vakt tilfredshed. Ja, men jeg ved ikke, om ministeren er bekendt med, at der ligger en ø her sådan lige syd for Slotsholmen, der hedder Amager. Der har jeg lagt mærke til, at de ikke er særlig tilfreds med projektet i hvert fald.

Jeg ved ikke, om man har spurgt i Slagelse og Næstved og Korsør og Odense og Fredericia. Kendsgerningen er jo, at Field's, som selskabet derude hedder, sælger det projekt her til dem, de vil have til at kontrahere butikker, med, at der inden for en radius af to timer er 4 millioner mennesker, tror jeg det er, og en købekraft på, jeg ved ikke hvor meget; man opererer med at tiltrække kunder helt fra trekantområdet i Jylland. Det er i strid med alt, hvad vi plejer at snakke om, og hvad vi har støttet regeringen i.

Så sammenligner ministeren med Lyngby Storcenter og spørger, om det har tørt Nordsjælland for detailhandel. Jamen kendsgerningen er jo, at Lyngby Storcenter ligger midt i et område med en kæmpe købekraft, hvor der ikke var store butikker på det tidspunkt dér. Syd for byen her mangler der ikke butikcentre. Man har storcentre i Hundige, og jeg kender såmænd ikke geografien til fuldkommenhed i Ørestadsområdet.

Så fifler man for at komme uden om begrænsninger i kvadratmeterstørrelse med butiksbegrebet og opfinder et helt nyt butiksbegreb, sådan at et varehus, et Bilka-varehus, nu kommer til at hedde et stormagasin. Det er sandsynligvis noget med, at man har flere kasseapparater, eller hvad det nu er. Men det er en måde at komme uden om de oprindelige bestemmelser på.

Der er ikke foretaget miljø- og bæredygtighedsberegninger på det her. Motorvejene i området er i forvejen overbelastede, og nu skal folk altså til at køre ekstra langt. Vi får yderligere problemer med CO₂-problematikken, men det gør jo heller ikke så meget med CO₂-problematikken fra trafikken, for det kan resten af energisektorerne opveje, det, som trafikken ikke kan nå at opveje.

Det nye center vil stjæle omsætning fra det gode butiksmiljø og det gode miljø, man i det hele taget har på Amager – det gammeldags provinsbymiljø, kan man sige, som man har på Amagerbrogade, et efter min mening forbilledligt miljø, som vi gerne vil bevare i Danmark. Vi vil ikke have forhold, ligesom vi ser det i eksempelvis USA, hvor byerne er rædderlige, hvor der ikke findes butikker tilbage i centrene, og hvor det hele foregår på marken udenfor.

Det vil jo i høj grad også stjæle omsætning fra city, fra de andre butikcentre, der ligger rundt omkring – hvor skal omsætningen, som Field's budgetterer med, ellers komme fra? – og sidst og måske allerværst altså stjæle omsætning fra provinsbyer og småbyer i hele den østlige del af Danmark.

Det er imod alt, hvad vi har bakket regeringen op i, og det er dybt skuffende; alt sammen i modsætning til planloven og gående på akkord med planlovens bestemmelser. Det er der andre ordførere der vil tage sig af, har jeg forstået.

Jeg skal på en række partiers vegne, nemlig Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti, Enhedslisten og Kristeligt Folkeparti, fremsætte:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at regeringens håndtering af planlovens bestemmelser i sagen vedrørende Københavns Kommunes kommuneplantillæg vedrørende detailhandel, specielt forholdene omkring Ørestaden, er

- i modstrid med intentionerne i planlovens bestemmelser vedrørende detailhandel, som de fremstår efter ændringen i 1997,
- i modstrid med regeringens hidtidige administration af bestemmelserne i forhold til kommuner i provinsen,
- i modstrid med regeringens formuleringer om en bæredygtig udvikling.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 72).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Det er jo et meget interessant forslag, der foreligger her, og også en meget interessant kreds af partier, der står bag. Derfor synes jeg, det kunne være nyttigt allerede fra starten af debatten at få afklaret, hvad der sådan mere operationelt ligger i forslaget.

Vil det sige, at vi her har et flertal, som er parate til at stoppe udviklingen af Ørestaden, at stoppe storcenteret i Ørestaden og at adskille finansieringen af den kollektive trafik i hovedstaden med det skandaleramte Ørestadsprojekt? Er det det, der ligger i flertallet, for så er det jo virkeligt noget, der flytter noget?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Da Venstre jo allerede har tilkendegivet, at vi kan støtte forslaget, vil jeg da godt give et par bemærkninger i forhold til det, hr. Jørn Jespersen sagde.

Jeg vil sådan set bare sige, at når vi kigger på, hvad det er, der står i selve forslaget her, kan vi støtte det, fordi der er tre ting deri, som vi har forstået på hr. Ole M. Nielsen skal være de ting, som er det bærende heri, og det er rent faktisk.

Jeg vil gerne bede hr. Ole M. Nielsen om at bekræfte, at det, der står i det forslag, som er blevet fremsat her, er det rent faktuelle. Det er det, som hr. Ole M. Nielsen med det forslag, han er kommet med, har ønsket en tilkendegivelse om at få bekræftet, og det er det, jeg på Venstres vegne gerne vil bekræfte.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det, som hr. Hans Christian Schmidt siger, kan jeg fuldt ud bekræfte.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er rigtig godt gået af ministeren på én gang at gøre sig uvenner med sin sædvanlige opposition – det er der sådan set ikke noget mærkeligt i – men også med de partier, som loyalt har støttet ministeren i den slags sager her. Og det er det, der har givet det, man kan kalde et sammenrend omkring den vedtagelse her, hvor vi er enige om at udtrykke, at ministeren er gået for langt, at vi er stærkt utilfredse med den håndtering, der er sket.

Hvad vi i øvrigt er enige og uenige om, kommer ikke sagen ved. Jeg ville meget gerne, om vi kunne stoppe Ørestadsprojektet, men jeg er ikke så blåøjet at tro, at det kan lade sig gøre. At jeg har troet, det måske kunne lade sig gøre ved anden behandling i Naturklagenævnet, er noget andet, men der forhåbende ministeren jo – undskyld – at få forhindret, at det blev stoppet dér.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Nu var det jo hr. Ole M. Nielsen, der betegnede den kreds af partier, som han selv er med i, som et sammenrend. Det skal jeg ikke blande mig i, men blot sige med hensyn til det, man render sammen om, at det jo er sådan lidt afgørende, om det er et snavset ærinde, eller om det er et legitimt ærinde. Det var derfor, jeg prøvede at finde ud af, hvad der operationelt ligger i dette her forslag til vedtagelse. Hvad betyder det rent faktisk? Derfor spurgte jeg: Betyder det, at man vil stoppe Ørestaden, betyder det, at man vil stoppe storcenteret, betyder det, at man vil adskille finansieringen af metroen fra det skandaleramte Ørestadsprojekt? Det fik jeg ikke noget svar på.

Så må jeg spørge hr. Ole M. Nielsen på en anden måde: Er det ikke rigtigt, at en meget stor del af de partier, der står bag det forslag, som hr. Ole M. Nielsen læste op, har stemt for Ørestaden? De har ikke været med til at bremse storcenteret, de har godkendt storcenteret i Naturklagenævnet. Hvad er så det operationelle i det? Det må ordføreren for forslagsstillerne da kunne sige.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Der er ikke noget som helst snavset ærinde i det her. Jeg mener, det er helt legitimt at udtrykke sin utilfredshed med en håndtering af en sag, også at man sammen, selv om man ikke er enige om alting her i livet, udtrykker sin utilfredshed med en sag.

Med hensyn til det operationelle tror jeg desværre ikke på, at der er noget operationelt i det. Det ville jeg meget gerne at der var. Jeg vil meget gerne stoppe projektet. Jeg vil også meget gerne være med til at skaffe implementering til Ørestaden, sådan at man kunne vente. I den situation er jeg helt sikker på at de grunde derude bliver mange penge værd, i stedet for at man ødelægger en spændende idé om en ny by i Københavns Kommune med at give sig til at bygge det her indkøbs- og oplevelsesskur derude.

Jeg mener ikke, at der er noget operationelt i det, men jeg mener, det er helt legitimt og ikke spor snavset, at en kreds, der tilsammen lider af frustrationer over den måde, regeringen håndterer tingene på, udtrykker det i en vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg takker for det meget klare svar fra hr. Ole M. Nielsen, nemlig at der intet operationelt er i det her forslag til vedtagelse. Hvis det bliver vedtaget, vil intet være anderledes, end det var før vedtagelsen. Det vil ikke stoppe Ørestaden. Det vil ikke stoppe storcenteret. Det vil ikke ændre på finansieringen, som er en skandale, hvor metroen skal finansieres af et Ørestadscenter, som man ikke kan få sparket i gang. Intet vil der ske.

Der er kun ét ærinde, og det er at sætte ridser i lakken på en miljøminister sammen med de partier, der har bakket op bag Ørestaden, sammen med de partier, som har godkendt storcenteret i Naturklagenævnet, sammen med de partier, der har været med til at stemme motorvej for 5,2 mia. kr. i gang. Jeg synes ikke, det er nydeligt.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil gerne følge op på hr. Jørn Jespersens spørgsmål og spørge hr. Ole M. Nielsen: Hvad er det egentlig, de her partier er enige om i den fremtidige proces? Hvad er det, man er enige om, der så skal ske nu? Er det bare sådan rent politisk at genere ministeren, eller er man enig om noget? For er sandheden ikke, at sammenrendet her består af partier, der er imod loven, men for centeret, og så samtidig nogle partier, der er for centeret, men imod loven?

Og hvad er det så egentlig, vi skal bruge en sådan vedtagelse til?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg har jo ikke bragt emnet på banen. Men når SF's ordfører gør det, og når ministeren gør det hernede på gulvet over for mig, kan vi lige så godt kalde tingene ved deres rette navn.

Hr. Jørn Jespersen siger: Er det ikke kun et spørgsmål om at give ridser i lakken til ministeren? Jo, og det er vi enige om vi gerne vil, når ministeren i den grad skuffer os.

Der er nogle, der er generelt uenige med den minister, og så er vi nogle, som er enige med

ham en gang imellem – glade ved ham ligefrem – men dybt skuffede i den sag her.

Og så siger ministeren til mig hernede på gulvet, at hvis det her forslag til vedtagelse får flertal, går ministeren af.

Ja, det er det operationelle i det, og jeg tror så, man finder en anden miljøminister. Det tror jeg er en mulighed, der er til at klare. Så det kunne godt være det operationelle i det, men det tyder jo ikke på, at vi får flertal for det, det kan jeg nok høre på det hele.

Men det har vi ikke skrevet heri, og der må ministeren selv tage den konsekvens, og det burde ministeren måske have gjort, da han fik tommelskruerne på og blev nødt til at lave den her mulighed.

Formanden:

Fru Pernille Blach Hansen som ordfører.

Pernille Blach Hansen (S):

I Socialdemokratiet står vi helt og fuldt bag ved planloven. Den sikrer efter vores mening en holdbar og hensigtsmæssig planlægning i hele Danmark.

Planlovsformålet er da også at sikre, at samfundsudviklingen kan ske på et bæredygtigt grundlag. Vi ser planlovens bestemmelser på detailområdet som et middel til at sikre en samfundsmæssigt bæredygtig struktur med liv i bykerne i form af et varieret udbud af butikker.

Det er vores opfattelse, at planlovens bestemmelser er ført igennem i hele landet – også i hovedstadsområdet.

Naturklagenævnet har da også for ikke så længe siden konkluderet, at planlovens bestemmelser om detailhandel er overholdt i forhold til Ørestaden, når man ser bort fra den fodfejl, som Københavns Kommune undervejs har begået.

Det særlige i sagen om Ørestaden er netop, at Folketinget i 1992 vedtog, at der her skulle etableres en helt ny by. Den by skulle selvfølgelig også indeholde indkøbsmuligheder. Derfor er der ikke tale om, at Ørestadscenteret bliver til et eksternt butikscenter i hovedstadsområdet.

Samtidig indgår Ørestadscenteret som en integreret del af en samlet hovedstadsløsning, der er forhandlet på plads mellem miljø- og energiministeren, de tre hovedstadsamter og de to centalkommuner. Tilladelsen til at opføre butikscenteret er således afbalanceret i forhold til at opretholde en bæredygtig detailhandelsstruktur i regionen omkring København.

Den aftalte løsning giver mulighed for at bygge et butikscenter i Ørestaden på 40.000 m² plus en udflytning af et stormagasin på 17.000 m² fra Københavns city med mulighed for at udvide det til 25.000 m². Det vil sige, at alt i alt taler vi om et center på maksimalt 65.000 m².

Det er for øvrigt kun godt halvdelen af det, Københavns Kommune oprindeligt havde planlagt. Og det er også en center med markant mindre butiksstørrelser, end Københavns Kommune oprindeligt havde ønsket. Det er vel også en af grundene til, at alle de daværende regionplanmyndigheder som sagt har tilsluttet sig det samlede resultat.

Jeg vil gerne til slut fremhæve, at der for Socialdemokratiet ingen tvivl er om, at beslutningen om at etablere det nævnte center i Ørestaden er inden for lovens rammer.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at jeg ikke på nuværende tidspunkt vil deltage i nogen debat om, hvorvidt ministeren bliver eller ikke. Jeg er sikker på, at ministeren med det jerngreb, han normalt har om visse partier, nok skal få det banket på plads, inden vi er færdige i dag.

Så der tror jeg sådan set, at ministeren ønsker at skabe lidt drama og forsøge at give et billede af, at det her godt kan ende på en eller anden måde i den retning. Men det vil jeg være meget overbevist om at han med sin jernnæve for længst har kørt på plads.

Det, jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører om, er følgende.:

I en artikel i Information den 7. marts 1998 af Peter Møhring Jensen står: »Hvis der kommer en borgerlig regering, så bliver det grønne flertal afløst af et kortsigtet forsvar for industrielle kræfter«, siger miljøministeren 4 dage før valget«. »Jeg har meget svært ved at se, hvordan det kan lade sig gøre at lave et storcenter i Ørestaden, hvis vi stadig har en SR-regering efter valget.« Det sagde miljøminister Svend Auken til Information efter gårsdagens presse møde.«

Jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører: Finder den socialdemokratiske ordfører, at der er god overensstemmelse mellem det, ministeren udtalte 4 dage før valget, og så det, der efterfølgende er sket?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Den socialdemokratiske ordfører udtalte, at hun både var tilfreds med planloven og tilfreds med dens anvendelse. Hvordan kan man komme med en sådan udtalelse, når der i virkeligheden er tale om to vidt, vidt forskellige miljø- og energiministre i denne her sag?

Vi har hr. Auken 1 før den 9. juni 2000, som taler meget grønt, som har mange grønne sange om CO₂-begrænsning og nærhed mellem bosted og indkøbssted, og som ytrer dyb, dyb, dyb, dyb betænkelighed over for ikke bare Ørestadscenteret, men de enkelte butiksstørrelser.

Og efter den 9. juni har vi i bund og grund en radikal anden tolkning af planloven, nemlig under hr. Auken 2. Og under hr. Auken 2 kommer der helt nye begreber ind i planloven, nemlig stormagasin, og helt nye begrundelser for at overskride den.

Hvem er det, den socialdemokratiske ordfører taler om? Er det hr. Auken 1 eller hr. Auken 2? Jeg må gøre opmærksom på, at der er tale om to vidt, vidt, vidt forskellige regimer.

Formanden:

Hr. Auken 1 eller hr. Auken 2! Altså, her holder vi os til miljø- og energiministeren, skal jeg sige, hvis det er den herre, der står derovre.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Det er jo altid svært, når man bliver pålagt fra andre partier at granske partifællers udtalelser, som er 3 år gamle, men i denne sag synes jeg nu ikke, det er så svært. Jeg ved, at andre partier har sværere ved at forklare tidligere bøger.

I denne sag er der jo tale om, at vi på daværende tidspunkt, i 1998, talte om et storcenter på 110.000 m² med meget, meget store butiksstørrelser. Der er tale om ca. halvdelen af projektet nu, og det indebærer bl.a., at Københavns Kommune har accepteret og selv peget på, at der er nulvækst i København City, samtidig med at der er et stormagasin, der flyttes ud. Det synes jeg da er en markant forskel. Projektet er halveret!

I forhold til hr. Søren Kolstrup vil jeg gerne sige, at jeg kun kender én miljø- og energiminister, og jeg synes, at planloven er overholdt. Vi er ikke i tvivl: Her er ikke tale om et eksternt center, heller ikke i planlovens forstand; her er tale om en ny by, som Folketinget har besluttet. I dette flertal var Enhedslisten godt nok ikke med,

men man skal dog alligevel respektere folketingsbeslutninger.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil godt sige til fru Pernille Blach Hansen, at det ikke hjælper meget, at man begynder at gentage et eller andet, som man har læst, og hvor man mener, at der er nogle tal. Det her er rent faktisk.

Og jeg kan da godt forstå, at miljøministeren har problemer i dag. Det er da klart, for det var 4 dage før valget. Nu er det ikke sådan, at denne her regering er kendetegnet ved, at den løber fra alt, hvad den er kommet med. Det gør den ikke, den løber bare fra meget. Men her er det jo ikke til at tage fejl af, at vedkommende, hr. miljøminister, hr. Svend Auken, siger: Jeg har meget svært ved at se, hvordan det kan lade sig gøre at lave et storcenter i Ørestaden.

Der står ikke noget om kvadratmeter, og i øvrigt er det på det her tidspunkt nede på 85.000 m², så det er meget lidt, det kommer længere ned.

Men jeg vil bare sige, at det jo ikke er noget med, at ministeren begynder at vurdere det ene eller andet. Han siger klart: Jeg har meget svært ved at se, hvordan det kan lade sig gøre at lave et storcenter i Ørestaden. Pling: Efter folketingsvalget, hvor ministeren så også har nedlagt veto, ophæver ministeren i 2000, her sidste sommer, sit veto.

Jeg kan godt forstå, at den socialdemokratiske ordfører ikke kan forklare det, og det er da næsten urimeligt at spørge til det.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Den socialdemokratiske ordfører sagde i sin ordførertale bl.a., at det antal kvadratmeter, som man får lov til at bygge Ørestadscenteret på, er halvdelen af, hvad Københavns Kommune havde ønsket.

Er det sådan en målestok for rimelighed? Så kan jeg hurtigt finde ud af, at man bare bliver nødt til at forlange dobbelt så meget, som man vil nøjes med.

Er det den målestok, der er brugt over for byer i provinsen, hvor man i Brande eksempelvis ikke kan få lov til at lave nogle beskedne butiksudvidelser, på trods af at det dér er til gode for miljøet? Det skal nemlig forhindre, at folk kører til Vejle og Herning for at handle. Det ville

være helt rimeligt, men dér disponerer og administrerer man fuldstændig firkantet.

Så siger fru Pernille Blach Hansen senere – i indledningen lige før – som argument for det her, at der er nulvækst i København City. Ja, så er det jo logik for høns, at der bliver minusvækst, når man yderligere flytter butikker og omsætning ud. Er det dét, vi vil? Det er i modstrid med alt, hvad regeringen skriver om bæredygtighed og hensigtsmæssig byudvikling osv. Jeg fatter det ikke.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg bliver nødt til at fastholde, at efter den 9. juni 2000, hvor vi har Auken 2-regimet, kommer der helt nye begreber i tolkningen af planloven. Hvor i planloven og i hvilken paragraf står begrebet stormagasin? Hvor?

Grunden til, at jeg spørger om det, er, at det er afgørende, for ministeren i Auken 1-regimet – jeg ved godt, at det er samme fysiske person – har jo ytret dyb, dyb, dyb betænkelighed over for netop den store butiksstørrelse, men det er altså ikke noget problem efter den 9. juni. Det er på den baggrund, jeg spørger om stormagasiner.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Nu vil jeg helst ikke være for skråsikker – det bør hr. Hans Christian Schmidt vel heller ikke være – i forhold til at der ikke ligger en længere samtale til grund for de citater, han har udvalgt fra Information fra 1998. Det kan jo være, at der faktisk også har været en debat om, hvad et storcenter er. Det kan hverken hr. Hans Christian Schmidt eller jeg jo vide noget om.

For mig og for Socialdemokratiet er der i hvert fald stor forskel på, om et storcenter i udgangspunktet består af 110.000 m², af 85.000 m² eller af 40.000 m², plus at man flytter et stormagasin inden for København City, som for øvrigt får lov til at blive lige så stort, som man har givet det ene stormagasin i Århus by lov til.

Det er da en markant forskel. Det kan da ikke være ligeegyldigt, om man snakker om 110.000 m², eller om man snakker om alt i alt maksimalt 65.000 m². Og derfor mener jeg egentlig, at det er fuldstændig at underkende hele processen, når hr. Hans Christian Schmidt ikke vil acceptere, at der har været en udvikling, som også gør, at projektet nu ser anderledes ud end det, som man startede med.

Nogenlunde samme svar kan jeg give til hr. Ole M. Nielsen. Selvfølgelig er det ikke bare et argument, at man ender på det halve, og så er det godt, men det sætter dog alligevel tingene lidt i perspektiv, når vi snakker om et storcenter. Det sætter da også tingene lidt i perspektiv, at vi har Lyngby Storcenter, som er større end det center, man nu ender op med i Ørestaden.

Og så i forhold til nulvæksten i København City, om det er det, vi vil: Det er jo i hvert fald helt unikt, at vi her har en by, som selv har fra-valgt, at der skal ske yderligere vækst inde i bykernen, men det er jo Københavns Kommunes vurdering. Og det, at man flytter et stormagasin, er jo også, i hvert fald at dømme efter, hvad man har sagt i forhold til Naturklagenævnet, fuldt belyst. Og Naturklagenævnet har jo, og det er til hr. Søren Kolstrup, netop sagt, at det ikke er i strid med planloven at udlægge nye butiksarealer i Ørestaden. Det kan jeg fuldt ud tilslutte mig.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Fauherholdt (DF):

Det er spændende med denne her debat i dag. Det kan jo også være om fremtiden, hvor vi nok lige skal tænke på, hvordan vi skal udforme fremtiden.

Er det Socialdemokratiets holdning, at man med det, der er sket i Ørestaden, også påtænker at ændre planlovens bestemmelser, eventuelt andre dele, i andre amter, i andre kommuner, hvis ønskerne kommer? Har man allerede på nuværende tidspunkt taget stilling til, at man åbner op for nogle nye muligheder?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne sige til fru Pernille Blach Hansen, at sagen jo ligger sådan, at kort før valget siger miljøministeren: Jeg har meget svært ved at se, hvordan det kan lade sig gøre at lave et storcenter i Ørestaden, hvis vi stadig har en SR-regering efter valget.

Hvorfor tager Socialdemokratiet ikke bare æren for det Ørestadscenter? Det er der da ikke noget forkert i. Altså, jeg er nødt til at sige, at vi ikke kunne have gjort det bedre. Det er da i orden. Det her er jo, at en SR-regering i dag står som garant for, at Ørestaden bliver til noget. Jeg er helt sikker på, at det kunne vi også have gjort.

Vi har jo indgået den her aftale i begyndelsen af 1990'erne, nemlig i 1992. Jeg synes bare, at regeringen skal stå ved den.

Der, hvor det bliver et problem, er, at ministeren lige inden valget begynder at sige, at hvis der kommer en ny regering, ja, så kommer der et helt andet grønt flertal, end hvis den her regering fortsætter. Og fortsætter den, så har han meget svært ved at se, hvordan det kan lade sig gøre at lave et storcenter. Det harmonerer bare ikke.

Derfor er mit spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører: Er det så ikke sådan, at den socialdemokratiske ordfører i hvert fald vil bekræfte, at hvis nu det er sådan, at man kigger på de her forhold ude i Ørestaden, så burde der også være mulighed for, at man ude omkring i Danmark også kan få lov til at lave de her ting – også i Vejle, også i Viborg, også i Hjørring, de steder, hvor man også har behov for det – sådan at der ikke er et sæt spilleregler, der er forbeholdt Ørestaden, og et andet sæt spilleregler, når man er resten af landet?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Fru Pernille Blach Hansen siger om flytningen af et antal butikskvadratmeter fra City til Ørestaden, at her er det en kommune, der selv har bestemt det. Altså, det lyder, som om den socialdemokratiske ordfører overhovedet ikke aner, hvad planloven går ud på, hvorfor vi har den, og ikke kender til planlovens bestemmelser om detailhandel.

Det er jo netop, fordi enhver kommune gerne vil udvide kvadratmeterantallet. Det, Københavns Kommune vil her, svarer nøjagtig til, hvad alle provinsbyerne vil. Det har vi sagt nej til, og det har vi støttet regeringen i.

Men er det butiksindehaverne inde i City, der vil det? Er det os, der har nogle ideer, nogle holdninger til, hvordan vi synes vores by og vores land skal udvikle sig? Er det os, der har ønsket det? Nej, det er Københavns Kommune, fordi de gerne vil have vækst. Jeg kan så ikke forstå, at de vil ødelægge nogle muligheder for at udvikle en hel ny og dejlig by derude ved at bruge den til butikskvadratmeter. Det fatter jeg så ikke en pind af.

Men er det, man nu vil fra regeringens side, at sige ja til de kommuner, der gerne vil have lov til at bygge storcentre uden for byerne eller nye bydele på bekostning af dem, der er i city?

Formanden:

Så er det fru Pernille Blach Hansen. Vi tager tre talere, og så går vi videre.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Der er flere af talerne, der har været inde på, hvad der skal ske i resten af landet. Det er Socialdemokratiets klare opfattelse, at vi står fast ved planloven. Der skal ikke bygges eksterne centre. Og vores klare opfattelse er, at her er der ikke tale om et eksternt center. Det var også det, jeg redegjorde for i min tale. Her er tale om en ny by besluttet i 1992 af et flertal i Folketinget. Så er der nogle her i salen, der ikke har støttet det flertal. Der er andre, som støttede flertallet, men som nu af politiske, taktiske, strategiske årsager synes, at det er sjovt at jagte ministeren.

Det kan jo minde om rent hykleri, at man har politiske partier som f.eks. Venstre, der mener, at de ville have gjort nøjagtig det samme, men alligevel føler anledning til at kritisere ministeren, uden at de dog vil bakke ud af de beslutninger, de tilsyneladende rundtomkring selv er med i. Er det i virkeligheden ikke noget hyklerisk?

I forhold til hr. Ole M. Nielsen spørgsmål kan jeg sige, at Københavns Kommune af bevaringsmæssige årsager har argumenteret for, at der skulle være nulvækst i City, når det gælder butikker. Det har vi sådan set accepteret og sagt, at det er et udmærket argument.

Men det er da klart, at der ikke er tale om, at alle andre byer kan begynde at argumentere for, at de vil have nulvækst og så flytte det ud til et eksternt center, for vi går ikke ind for, at der skal skabes eksterne centre rundtomkring i Danmark. Vi går ind for en planlov som den nuværende, der gælder for hele Danmark og også for hovedstadsregionen.

Men her er tale om en hel særlig situation med en bydel besluttet af Folketinget, og det har man mig bekendt hverken i Viborg eller i Varde.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Ja, for at sige noget positivt er der én eneste bekendelse, som jeg er enig med fru Pernille Blach Hansen i, og det er, at vi skal stå fast ved planloven. Men netop af hensyn til planloven, af hensyn til indholdet i den, bliver jeg ved at spørge og spørge: Hvor i planloven står der noget om et sådant stormagasin?

Og hvis fru Pernille Blach Hansen ikke svarer på det spørgsmål, er det så ikke korrekt vurderet fra min side, at så vil den handling, man har gjort, nemlig tryllet begrebet stormagasin frem, netop kunne danne præcedens? Jeg gør i øvrigt opmærksom på, at Daells Varehus jo var lukket

og slukket. Det er jo også et tryllerylleri at sige, at vi flytter et stormagasin, som ikke eksisterer. For det var lukket. Hvordan kan man flytte noget, der er lukket? Det er nonsens.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Kolstrup i det sidste indlæg.

Den socialdemokratiske ordfører siger: Vi står fast på planloven. Ja, det gør man åbenbart, når det passer regeringen, men her har vi så en helt ny situation.

Kunne fru Pernille Blach Hansen overveje, om det, der skabte den helt nye situation, er, at man i sin tid lavede en umulig økonomisk koncentration, altså at Ørestaden skulle finansiere metroen? Det er en svær øvelse at få til at lykkes. Det, der faktisk gør, at man skal have et nyt storcenter ud, er, at der mangler penge til finansiering af metroetableringen, og at den skulle betales af salg af grunde i Ørestaden. Kunne det måske være den helt nye situation, som bare bliver kaldt noget andet?

Formanden:

Fru Pernille Blach Hansen. Og så tror jeg, vi skal videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

I forhold til debatten om stormagasinet vil jeg gerne gøre hr. Søren Kolstrup opmærksom på, at det jo sådan set er et begreb, der allerede er med i beslutningen fra Århus Amt, hvor man giver tilladelse til, at et af de to stormagasiner i Århus Amt kan udvide sit kvadratmeterantal. Så det er jo egentlig noget, der allerede ligger længere tilbage, og dengang var der ingen, der gjorde indsigelser.

I forhold til Daells Varehus må der være et eller andet, hr. Søren Kolstrup enten har misforstået eller ikke vil anerkende, nemlig at det da godt kan være, at varehuset var lukket, men der var mulighed for at bygge et nyt, opføre et nyt, videreføre det eksisterende. Der er faktisk tale om, at man her flytter ud til Ørestadscenteret. Man kan jo sige, hvis man skal sætte det lidt i relief, at det da ville være tosset, hvis der nu brændte et stormagasin i Århus eller i København, at vi så sagde nej til at flytte det til nabogrunden, når man skulle bygge det op. Det ville vi da aldrig sige nej til. Derfor synes vi sådan

set, at det er en meget logisk beslutning, man har truffet.

Til hr. Ole M. Nielsen vil jeg sige: Jamen den nye situation består i – det havde jeg håbet, at partierne her ville anerkende – at der er tale om en by besluttet af Folketinget i 1992, godt nok uden Kristeligt Folkepartis stemmer. Men det er da trods alt normalt, at man herinde respekterer Folketingets beslutninger.

Så vil jeg gerne mere generelt sige også til tidligere indlæg fra øvrige partier: Som ministeren gjorde opmærksom på, var der jo et samråd i Folketinget, inden man gik videre med beslutningerne om et center. Så hvis de partier, der benytter anledningen til at genere en minister som en ren jagt, havde fundet anledning til at kritisere på daværende tidspunkt, kunne de jo bare have samlet et flertal. Så var beslutningen jo ikke blevet truffet. Det gjorde man ikke. Men efterfølgende ville man gerne stå og råbe og kritisere.

Det synes jeg sådan set ikke er helt i orden.

Formanden:

Hr. Søren Kolstrup har opbrugt sin taletid i denne omgang. Tre korte bemærkninger har vi som regel. Så går vi videre i ordførerrækken.

Hans Christian Schmidt (V):

Inden jeg kommer ind på de bemærkninger, jeg vil knytte til den diskussion, der er her i dag, vil jeg godt lige sige til fru Pernille Blach Hansen, at det forudsætter jo, man er til stede, at man kan sige, hvad der sker under et samråd.

Jeg vil bare sige, at for Venstres vedkommende gjorde vi i det samråd utrætteligt opmærksom på, at ministeren var på vej ind i en blindgyde. Vi sagde til ministeren: Ørestadscenteret er jo helt klart i orden, men det giver problemer det her, for der er ikke sammenhæng mellem, hvad man siger her, og hvordan man ellers handler i den resterende del af landet. Jeg tror, det er sagt så mange gange, så det ikke engang kan komme bag på regeringspartierne.

Når vi i dag står og skal diskutere den sag, så tror jeg, at det meget skyldes, at man er kommet ind i en blindgyde, fordi man rent faktisk godt vidste, at da man tilbage i 1997 ændrede loven, ville der kunne opstå problemer, f.eks. ude i Ørestadscenteret.

Derfor skete der også det, at ministeren nedlagde sit veto. Ministeren havde jo en klar holdning og tanke om, at det her med Ørestadscenteret ikke går i forhold til det, han selv har fået

vedtaget i 1997. Derfor nedlagde ministeren veto.

Når man fik et samråd senere i Folketinget, var det, fordi stor var overraskelsen hos de partier, som sammen med ministeren var med til at få ændret planloven. Pludselig opdagede de, at ministeren havde forladt sit synspunkt, han havde forfægtet i 3 år. Pludselig ville han ophæve vetoet, og nu skulle det kunne lade sig gøre at bygge en Ørestad, hvorom der, som jeg har citeret det flere gange, så sent som 4 dage før valget blev sagt, at bliver SR-regeringen siddende, bliver det meget svært at lave et storcenter ude i Ørestaden.

Det var vi selvfølgelig kede af. Nu viste det sig, at regeringen, da den blev siddende, ikke mente det sådan, som den havde sagt det, men så kom der bare et Ørestadscenter eller et storcenter, som måske var lidt mindre.

Den anden ting ved den her lov er, at den er meget, meget svær at gå ind i substansen af. Jeg ved ikke, om det kun er regeringen, eller om der også er nogle partier foruden regeringen, der måske har svært ved at se, om der er de her problemer. Men jeg skal citere fra Naturklagenævnets hjemmeside. Man kan selv gå ind på den under aktuelt og udskrive hele afgørelsen om Ørestaden. Den er dateret den 14. februar 2001. I den står der midt på side 17: Flertallet bemærker endvidere, at lovens krav er udtrykt i en vag og elastisk bestemmelse, som overlader en betydelig margin til den administrative skønsudøvelse, og hvor retlige sanktioner derfor bør afgrænses til klare overtrædelser af bestemmelsen.

Eller sagt på en anden måde, som der også står heri: Det var meget svært for ministeren, da ministeren skulle have samlet det her flertal, at få nogle fuldstændig klare bestemmelser. De blev uklare, og i vid udstrækning overlod de slagsmålene om butiksudbygning til de enkelte kommuner og amtsråd. Derfor står vi i den situation i dag.

Men det mindste, man kan forlange af regeringen, er dog, at den siger: Nuvel, vi behandler folk, der er i Ørestaden, på den her måde.

Jeg er meget enig med fru Pernille Blach Hansen i, at det jo var en lov, vi vedtog. Faktisk skal vi jo lede lidt efter det, for at fru Pernille Blach Hansen og jeg kan komme op at diskutere det her meget, for vi er begge tilhængere af Ørestadscenteret. Jeg siger kun, at jeg har svært ved at forstå, hvorfor der er så mange amter og kommuner, der ikke kan få lov til det. Jeg mener rent faktisk ikke, at spillereglerne er ens, og det synes

jeg er angribeligt. Jeg vil da gerne, når det engang bliver sådan, at ministeren skal herop og svare, bede ministeren om at redegøre for, hvordan det er gået til, at vi er kommet i den situation, vi er i nu.

Min holdning er: Loven er ikke god nok. Den er vag og elastisk, og derfor kan man ikke gå ud og klandre kommuner, hvis de ikke overholder loven, sådan som man har gjort det. Dertil er loven simpelt hen ikke god nok.

Det er også klart, og det må vi sige til hinanden, at der vil brede sig den opfattelse, og der skal brede sig den opfattelse, at når vi ser på det på sådan en måde, når det er Ørestaden, så bør vi selvfølgelig også se på det på samme måde i resten af landet. Ellers må jeg sige, at så bliver den tale om, at man ønsker en ligelig udvikling, man ønsker også en udvikling i Vestdanmark kontra Østdanmark, kun snak. Så bliver der ikke realitet bag selve talerne.

Derfor må jeg sige: Vi har en stor forståelse for, at Ørestadscenteret skal klare sig godt. Vi ønsker sådan set god vind derude. Vi håber, at der kommer mange. Vi håber også, at man får den handel og den virksomhed i gang, som man har ønsket sig, for det har vi jo været med til at stemme for herinde. Men vi må samtidig sige, at det så er helt afgørende, at man er troværdig over for de øvrige kommuner og amter ude i landet, så de også føler, at der kun er ét sæt spilleregler, og ikke som i dag, hvor man oplever, at der er to.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, det kunne være nyttigt at få bekræftet fra Venstres ordfører, at Venstre oprindeligt har stemt for loven om Ørestaden. Venstres medlem af Naturklagenævnet, som har en påfaldende lighed med Venstres ordfører i denne her sag, har i Naturklagenævnet stemt for storcenteret.

Hvis han mente det, som står i forslaget til vedtagelse, nemlig at storcenteret er i modstrid men intentionerne i planloven, så kunne han jo have stemt imod. Det ville have haft ganske stor betydning for udfaldet af sagen, hvis de borgerlige ordførere, der sidder i Naturklagenævnet, havde gjort det.

Det kunne også være rart at få bekræftet, at man har været med til at lave det motorvejsforlig, som udbygger motorvejene i hovedstaden, bl.a. i forbindelse med storcenteret.

Men for nu at tage fat på dét, der jo i virkeligheden er den grundliggende substans i sagen,

nemlig at Venstre gerne vil have åbnet for yderligere storcentre uden for byerne i resten af landet, vil jeg gerne spørge ministeren, om han på et tidspunkt vil tage ordet og tilkendegive, at han af hensyn til den fremtidige administration af planlovens detailhandelsbestemmelser er indstillet på, sammen med de partier, der hele tiden har stået bag planloven, at lave en klargørende fortolkning og præcisering af reglerne, så der ikke er nogen tvivl om, hvilken praksis der vil blive fulgt fremover.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil gerne have hr. Hans Christian Schmidt til at bekræfte, hvad et veto undervejs i sådan en planproces egentlig går ud på. Hr. Hans Christian Schmidt får det jo til at lyde, som om det betyder, at man er imod projektet. Men er det ikke rigtigt, at ministeren nedlægger veto ved stort set alle sådanne forhandlinger netop for at opnå en forhandling, og at resultatet i den her proces omkring Ørestaden jo også netop blev, at ministeren fik reduceret både centerstørrelsen og butiksstørrelserne? Så det, at man som minister nedlægger et veto, er faktisk et forsøg på at opnå en forhandling, hvor man kan nå frem til en fælles løsning, og ikke, som hr. Hans Christian Schmidt forsøgte at gøre det til, at ministeren har sagt nej. Det vil jeg meget gerne have bekræftet.

Så vil jeg gerne have hr. Hans Christian Schmidt til at bekræfte, at der til forskel fra alle øvrige byer i dette land, der ønsker storcentre, i Ørestaden gør sig det særlige forhold gældende, at der er tale om en ny by, som er vedtaget af Folketinget. Derfor kan hr. Hans Christian Schmidt ikke bruge det her som murbrækker i forhold til resten af landet.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil starte med at svare på det sidste. Jeg tror, at miljøministeren om et øjeblik også vil bekræfte, at det sådan set ikke i retlig forstand i planloven er nok, at man har en ny by.

Jeg skal gøre opmærksom på, at i forhold til en planlov skal der altid – altid – afgives en begrundelse. I den her skal der afgives en særlig begrundelse, og den særlige begrundelse kan godt være, at det er en ny by. Det kan være så meget andet. Man skal bare huske, at det er en særlig begrundelse, der står. Jeg kan godt se, at nogle ryster lidt på hovedet. Jeg håber, ministe-

ren går op og vil bekræfte det her, for ellers kommer man i hvert fald i konflikt med Naturklagenævnet, som hr. Jørn Jespersen var inde på for et øjeblik siden – i konflikt med to højesteretsdommere og en tredje dommer. For der er helt klart sagt også i den artikel, som hr. Lars Busck har leveret, at det er sådan, at man i planloven skal afgive en forklaring. Her skal man give nogle særlige grunde.

Man må så sige, at i den her lov er særlige grunde meget bredt formuleret. Det er jo det, der gør det så vanskeligt. Men samtidig må man sige, at så gør det det jo også muligt, at man kan få lov at få nogle ting gennemført. Man skal bare huske, at det også gælder for resten af landet. Det gælder ikke specielt København. Det er dét, der er problemet. Jeg synes, det er godt, at København får lov at udvikle sig, men det skal resten af landet altså også have.

Så var der et spørgsmål til det med, om ministeren nedlagde veto. Nej, nu tror jeg, og det håber jeg ministeren også kan bekræfte, at ministeren forhåbentlig ikke sådan går ud og nedlægger veto i ét væk, for det vil jeg jo ikke være glad for. Det er faktisk kun ment som noget, der skal bruges i alleryderste tilfælde. Men jeg vil sige, at når man går ud og nedlægger et veto, er det selvfølgelig for at få en forhandling.

Det underlige her var bare, at det var fra 1997. Det er et langt veto at have indtil 2000. Særlig hvis det er afløst af et folketingsvalg, hvor man skriver og udtaler til Information den 7. marts, 4 dage før valget: Jeg har meget svært ved at se, hvordan det kan lade sig gøre at lave et storcenter i Ørestaden, hvis vi stadig har en SR-regering efter valget.

Det er lang tid at have at tænke i. Men så kom altså pludselig situationen, hvor man ophævede vetoet, og vi fik stort set det storcenter, som også var på tale den gang. Dengang var der 85.000 m², det blev så 65.000 m².

Så jeg vil bare sige til hr. Jørn Jespersen om Naturklagenævnet: Jo, jeg kan bekræfte den beslutning, der er taget dér.

(Kort bemærkning).

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det projekt, jeg forholdt mig til i 1998, var et projekt på 110.000 m². Det, jeg sagde ja til, var et på 40.000 m², plus at man flyttede en eksisterende kapacitet eller planmulighed, rummelighed, fra et område til et andet. Det kan man diskutere, men man kan ikke sige, at de to projekter er identiske.

Jeg kan bekræfte, at det er en særlig planlægningsmæssig begrundelse, når Folketinget opretter en ny by.

Jeg kan i øvrigt sige, at planloven desværre er bygget sådan op – det er sagt til hr. Schmidt – at for at staten kan få forhandlinger med regionerne, skal der først være vedtaget et forslag, som staten derefter gør indsigelse imod. Derfor har mønsteret, selv om det har været en meget fredelig proces, dog selvfølgelig med masser af tummel, været, at vi faktisk har gjort indsigelse de fleste steder. Derefter har vi haft en forhandling, og så har vi fundet en løsning. Det er de principper, vi har brugt i hovedstadsområdet, som ikke kun er Københavns Kommune, men alle fem enheder. Det her er jo et led i en samlet løsning med alle de kommunale enheder. Det vil sige også dem, der bliver mest berørt af centeret derude. Det svarer fuldstændig til de principper, vi har anvendt i resten af landet.

Efterfølgende har jeg forhandlet med amter, herunder Fyns Amt i sidste uge, uden at nogen har påberåbt sig, at der skulle være sket en ændring i forbindelse med løsningen i hovedstadsområdet. Det er der ingen der har, det har ikke været rejst fra nogen side, for jeg tror, der er almindelig anerkendelse af, at vi prøver at forfølge disse principper.

Der kan være et behov for den drøftelse, som hr. Jørn Jespersen efterlyser at vi kan tage. Jeg tror, vi i første omgang skal have en snak indbyrdes – hvis hr. Ole M. Nielsen vil være i lokale med os andre – om sagen. Jeg vil meget gerne tage en drøftelse med de interesserede parter om det her spørgsmål.

Vi mener, at det er klart, efter hvilke principper der forvaltes, men der kan altid være behov for i lyset af den offentlige diskussion at få slået tingene tydeligt fast. Og det deltager jeg meget gerne i en drøftelse af.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Til ministerens bemærkning om, hvad jeg vil, så er jeg et rimelig socialt væsen, og jeg har heldigvis lært her på Christiansborg, at man kan være fløjtende uenig om politiske holdninger og beslutninger og alligevel være gode venner. Så det mener jeg gerne jeg vil, være i lokaler, hvor der skal drøftes politik og for den sags skyld laves andre ting.

Jeg synes, det er fint, at regeringen tager sig af de stakkels mennesker, der skal bosætte sig derude i Ørestaden, at de også skal have mulighe-

der for at købe ind, selv om der jo ikke er langt ind til Njalsgade med den nye metro, ind til Islands Brygge, og man kan nemt komme op til Amagerbrogade. Så jeg synes, det er fair nok, at den nye by skal have et minimarked og sådan lidt småtterier dér.

Men kan hr. Hans Christian Schmidt bekræfte, at der ikke står noget som helst nogen steder i de oprindelige flotte beskrivelser dér fra omkring 1990 om alle de herlige ting, der skal være i Ørestaden, om, at det skal være et indkøbscenter, hvor der skal komme folk fra andre egne og fra hele det østlige Danmark for den sags skyld eller bare fra andre egne af provinsen? Det står overhovedet ikke beskrevet. Kunne den ændring af projektet – jeg spurgte fru Pernille Blach Hansen om det og fik ikke noget rigtigt svar – have noget at gøre med, at den økonomiske konstruktion, man har lavet, ikke rigtig lykkes, og at alt det andet her er en gang udenomssnak for ikke at sætte det rigtige navn på tingene?

Og ville Venstre i øvrigt – det kunne være en god sag – hvis ikke man kan finde andre løsninger, så være med til at skaffe en finansiering, så man har råd til at vente med at sælge de grunde til andet skidt?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jamen jeg synes ikke helt, jeg fik svar på mit spørgsmål til Venstres ordfører.

Hvordan kan det være sandt på samme tid, at hr. Hans Christian Schmidt i dag vil stemme for en vedtagelse, som siger, at beslutningen om et storcenter i Ørestaden er i strid med intentionerne i planloven, samtidig med at selvsamme hr. Hans Christian Schmidt har siddet i Naturklagenævnet og godkendt det? Det kan jeg simpelt hen ikke få til at hænge sammen, medmindre forslaget til vedtagelse er et forsøg på fra hr. Hans Christian Schmidts side at give sig selv en næse. Er det det?

Så vil jeg sige til miljøministeren, at jeg be-
tragter hans tilsagn om, at der kunne være be-
hov for en drøftelse af den karakter, jeg foreslog,
som et tilsagn om, at regeringen er indstillet på
at sikre, at det ønske, som Venstre har om, at der
nu skal åbnes for storcentre i hele landet uden
for bymidterne, skal klargøres, så det står 100
pct. lysende klart, at det ønske ikke bliver til no-
get.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne sige til hr. Jørn Jespersen, at man skal ikke tage Venstre til indtægt for, at Venstre vil have, at der skal lægges storcentre alle mulige steder. Vi vil bare have, at man har samme regler over hele Danmark. Det er sådan set det, det går ud på.

Og så vil jeg godt sige til hr. Jørn Jespersen: Altså jeg kan godt forstå, at nu, hvor alle de, der skulle have, har fået, så er det måske nu tidspunktet, hvor partierne skal sætte sig sammen og begynde at diskutere lidt om: Hvad skal vi så i grunden gøre ved resten? For så har man jo sådan set ordnet dem, der skulle have, de har fået, og så er der kun dem tilbage, der ikke skal have, og så kan vi jo passende blive enige om, at de, der nu skal være med til den fest, får intet. Og så har man jo, efter et mønster som man selv dyrker, delt sol og vind lige. Men ikke efter vores opfattelse.

Så skal jeg citere, hvad Lars Busck, formand for Naturklagenævnet, udtaler i Politiken den 1. marts i 2001 i kultur- og debatsektionen, side 6, og det kan hr. Jørn Jespersen også finde en stor nytte ved. Lars Busck udtaler:

»Spørgsmålet var alene, om den af kommunen oplyste planmæssige begrundelse var særlig.

Naturklagenævnet kunne ikke hente megen hjælp til besvarelsen af dette spørgsmål i lovens motiver. Ministeren og Folketinget havde med vilje undladt at præcisere, hvad der skulle forstås ved en særlig begrundelse.

Det fremgår dog, at der ikke var tale om noget egentligt forbud, hvorfra der sjældent kunne dispenseres, men om en hovedregel med mulighed for at gøre undtagelse, hvis særlige lokale forhold talte for det.«

Og der vil jeg blot sige: Det er altså kun det retlige og ikke intentionerne. Det er helt klart for mig, at de intentioner, jeg måtte høre på igen og igen, da miljøministeren så sent som 4 dage før valget sagde, hvordan han ville behandle centre rundt om i landet, står i skærende kontrast til det, som i dag har udviklet sig i Ørestaden.

Og det er sådan set i orden, det er jo ikke mit problem at forklare, hvorfor tingene udvikler sig forskelligt fra det, man siger den ene dag og den næste dag. Det har ikke noget med naturplanloven at gøre. Dette er alene det retlige. Og det var sådan set det, jeg svarede på.

Så kan jeg bekræfte det, hr. Ole M. Nielsen sagde om Ørestaden, det oprindelige projekt, og

sige, at jeg tror da også, at det har noget at gøre med økonomi, når nu man skulle have et stort center derude, også at man lige pludselig fik 25.000 m² oven i de 40.000 m², så man kom op på 65.000 m².

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, det er for nemt, når Venstres ordfører dækker sig ind bag formanden for Naturklagenævnet, for Venstres ordfører sidder jo i Naturklagenævnet for at tage selvstændig stilling til tingene og ikke bare for at stemme sammen med formanden.

Og Venstres ordfører er jo ganske god til at stemme anderledes i en masse sager. Jeg har set i orientering fra Naturklagenævnet, at der har været en sag for nylig om et fredet område, hvor man ville lave golfbane. Der var et stort flertal, som sagde: Nej, vi skal beskytte naturen. Venstres ordfører mente i modstrid med formanden, at det var o.k. med en golfbane. Så der er masser af rum til i dagligdagen at være uenig med formanden.

Og det er altså slående, at man på den ene side siger, det er i strid med intentionerne, og at de er altså faktisk vigtige i fortolkningen af en lov og dens virkekraft. Det siger man, når man er i Folketingssalen, og i Naturklagenævnet godkender man sagen. Det er da påfaldende, og jeg synes, vi skal passe på ikke at bruge for stærke ord, men hykleri ligger altså temmelig langt fremme på tungen, når det handler om Venstres ordførers ageren i denne her sag.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg er nødt til at sige til hr. Jørn Jespersen: Det ville altså være givtigt for debatten, hvis hr. Jørn Jespersen satte sig lidt mere ind i det her.

Det er ærgerligt, at vi skal stå her og have nogle debatter, fordi hr. Jørn Jespersen har fået en idé, og så skal vi snakke om den. Skulle vi nu ikke prøve at holde os til fakta?

Fakta er, at hr. Jørn Jespersen kritiserer mig, når jeg stemmer imod formanden, og når jeg forklarer min stemmeafgivning, når jeg stemmer sammen med formanden, så er det også galt.

Fakta er nemlig, at det passer ikke, at det kom til at gå sådan, men det er sådan, at et Naturklagenævnet – hvad jeg i øvrigt også gør i alle de sager, jeg beslutter – træffer afgørelser om det retlige. Jeg har set igen og igen i avisoverskrifter, at Naturklagenævnet skulle have siddet og stemt,

om de er for eller imod noget. Det har slet ikke noget med det at gøre. De afgør alene det retlige.

Og det retlige er: Er det sådan, at en kommune har oplyst en planmæssig begrundelse, eller har den ikke? Det er det, Naturklagenævnet skulle tage stilling til. Jeg tror da godt, at Naturklagenævnet måske kunne gå i gang med at sige noget om, hvorvidt man var for det eller ej. Det har bare intet med sagen at gøre. Jeg må bede hr. Jørn Jespersen om lige at tage det med, næste gang vi diskuterer det, for det er meget, meget afgørende.

At jeg så i øvrigt er af den opfattelse, at Ørestadscenteret er helt i orden, sådan som det ligger dér, har intet at gøre med det retlige. Og det er jeg jo nødt til at forholde mig til.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg er da glad for, at hr. Hans Christian Schmidt bekræfter, at miljøministeren overholder planloven, og at det fuldt ud følger planloven, at man nu får et storcenter i Ørestaden.

Men jeg vil gerne forholde mig lidt mere til det her med, at Naturklagenævnet, som hr. Hans Christian Schmidt siger, kun træffer afgørelser ud fra det retlige. Så vidt jeg husker afgørelser fra Naturklagenævnet, så sagde mindretallet, der var imod, jo netop, at det her var i strid med intentionerne i planloven.

Så hvis hr. Hans Christian Schmidt virkelig mente, hvad han siger i vedtagelsen i dag, nemlig at ministerens ja til et center i Ørestaden var i modstrid med intentionerne i planloven, burde han så ikke have fulgt mindretallet, da han stemte i Naturklagenævnet? Eller er man kun saglig, når man sidder i Naturklagenævnet, men ikke, når man sidder i Folketinget og kan jage en minister?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det, der får mig herop, er noget rent teknisk og for at understrege – og det vil jeg gerne høre, om hr. Hans Christian Schmidt er enig i – at med hensyn til al den debat om Naturklagenævnet, som om Naturklagenævnet var et sted, hvor man var smagsdommere, om man mente det ene eller det andet, eller man udkæmpede en ideologisk kamp om fortolkning af en planlov, så er det sådan, at Naturklagenævnet tager stilling til sagerne på et grundlag, der er retligt, og man drejer altså kasketten.

Man kan i praksis slet ikke leve i Naturklagenævnet og fungere i Naturklagenævnet, hvis ikke man forholder sig klart til sagen og skubber alt andet til side om, hvad man kunne ønske sig politisk, eller for den sags skyld, hvad det var for nogle kampe, man gerne ville føre et andet sted.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg kan bekræfte, hvad hr. Ebbe Kalnæs lige har sagt, og det er jo sagt så præcist, som det kan gøres; så jeg ser ingen grund til at uddybe det yderligere.

Jeg må så bare sige til fru Pernille Blach Hansen: Det var jo en interessant tanke, som fru Pernille Blach Hansen fik. Hvis nu et parti har en holdning i Naturklagenævnet, så må det også kunne aflæses i en afstemning herinde bagefter. Jeg glæder mig til at se, at hr. Jørn Jespersen nu skal stemme for det forslag, som om et øjeblik kommer til afstemning, for jeg noterede mig jo da i hvert fald, at SF's repræsentant i Naturklagenævnet havde den holdning. Så det er jo interessant. Fru Pernille Blach Hansen har sådan set lige bragt det op.

Desværre er det bare sådan, at fru Pernille Blach Hansen også er på vildspor. Det er ikke sådan, det fungerer i et naturklagenævn. Og så må jeg sige til fru Pernille Blach Hansen, at så må man stille forslag om at lave Naturklagenævnets arbejdsområder om, men man kan ikke klandre et nævn for, at det lever op til det, der står i loven. Det skal vurdere, om det er retligt; det skal overhovedet ikke diskutere, om det er intentionerne i planloven; det skal ikke diskutere, om ministeren har haft den ene eller den anden grund til, at man har gennemført loven.

Der vil man kunne få stor nytte ved at læse den artikel af formanden for Naturklagenævnet, hvor han netop skriver:

»Jeg ved overhovedet ikke, hvorfor ministeren har gjort det ene eller det andet, hvorfor han har nedlagt veto, eller hvad ved jeg. Jeg ved kun,« skriver han, »at det er den retlige klage, man skal diskutere.«

Og det er det, man går ind og gør, og der må man altså forholde sig til, om kommunen har skrevet det, den skulle, og ikke, om Ørestaden på den måde, den er blevet formuleret af ministeren i hans forhandlinger med Københavns Kommune, i øvrigt lever op til planlovens intention.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg er fuldstændig enig med Venstres ordfører i, at Naturklagenævnet bør være noget andet end Folketingssalen og det, partierne gør i Folketingssalen. Nogle gange kan jeg godt få den tanke, at der er visse folketingsmedlemmer, der også benytter Naturklagenævnet som en politiserende platform, men lad nu det være.

Nej, det, der er interessant, er, at hr. Hans Christian Schmidt i dag er medforslagsstiller til et forslag til vedtagelse, og at selv samme hr. Hans Christian Schmidt også sidder i Naturklagenævnet og gør to forskellige ting. Det er jo det, der er interessant. Det er jo personsammenfaldet, at man på én gang kan være medforslagsstiller her og så gøre noget, som peger lidt i den anden retning i Naturklagenævnet. Det er da to kasketter, som hr. Hans Christian Schmidt bør have lidt svært ved at føle sig som et samlet menneske med, men måske kan man adskille det, alt efter i hvilket forum man sidder, om det er det saglige, eller det er det politiske.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

For et parti som Socialdemokratiet er det vigtigt, at man kan skelne mellem, hvornår noget er sagligt, og hvornår noget er politisk. For Venstre derimod er der ingen grund til det. Det er ét. Når Venstrefolk er politikere, så er de også saglige, så det er jo så dejligt nemt.

Men jeg kan godt forstå, at Socialdemokraterne bruger meget tid på at sondre: Jamen vi må vide, hvornår vi gør hvad. Jo, det ser jeg jo mange eksempler på, men det problem har vi altså ikke, så derfor kan jeg ikke svare meget anderledes på det.

Og jeg kan sige, at det er præcis, som det skal være. I Naturklagenævnet forholder vi os til det, der ligger i Naturklagenævnet, og i Folketingssalen præcis til det, som vi skal forholde os til her. Og underligt er det jo, at de fleste gange, når Naturklagenævnet drages ind i debatten, så skyldes det sjældent dem, der sidder i Naturklagenævnet, men dem, der så gerne vil.

Formanden:

Fru Henriette Kjær som ordfører, og det bliver den sidste ordfører, vi når inden pausen, kan jeg se.

Henriette Kjær (KF):

Når man anlægger en ny bydel, er det oftest ud fra det argument, at der er behov for en udbygning af et givet område, og det var vel også dels det, der var overvejsen, da man i sin tid planlagde Ørestaden, men selvfølgelig også spørgsmålet om at være førende i Øresundsregionen og have plads til den udvidelse og kunne rumme den dynamik, vi alle håber på vil komme, og som til dels er kommet.

I Det Konservative Folkeparti har vi hele tiden støttet tankerne om Ørestaden, og det er rigtigt nok også, at det var den konservative finansminister, hr. Henning Dyremose, der var foregangsmand i den sag.

Og det er klart, at når man anlægger en helt ny bydel, vil der også komme mere trafik. I Det Konservative Folkeparti er det vores opfattelse, at man har tænkt i særdeles gode transportforbindelser. Der bliver således metro, jernbane og motorvej ud til hele området og selvfølgelig også til det center, som i dag er omdrejningspunktet.

Uanset om man havde anlagt et center eller en række selvstændige butikker, er det vores opfattelse, at området vil tiltrække et stort antal besøgende både fra hele Danmark og også fra Sverige. Det er derfor vigtigt for os, at adgangsforholdene er holdbare og sikrer det, som forespørgerne kalder bæredygtigheden.

Når man både kan benytte sig af metro og tog, må man sige, at de offentlige tilbud om fælles miljøvenlig transport er opfyldt. Desuden synes vi, det er yderst fornuftigt at anlægge motorvej, da bilerne således kan komme frem uden at holde i energikrævende bilkøer. Så hvis man endelig anvender sin egen bil til komme derud, så er det på en af de mest sikre og miljøvenlige måder.

Men der er da ingen tvivl om, at havde man fundet en anden løsning end at anlægge et storcenter, ville trafikken derud blive mærkbart mindre.

Det må derfor være i dyb splid med regeringens normale politik om bæredygtighed, at man giver dette center det blå stempel, for selv om der er tale om en ny bydel, så behøver der jo ikke at være et storcenter, når der er masser af storcentre i hele hovedstadsområdet.

Man kan selvfølgelig se tingene i større perspektiv og spørge sig selv om, hvad jyder fra trekantområdet og svenskere skal i et center herovre. Spørgsmålet er så også, om man virkelig tror de kommer.

Hvis jeg boede i Vejle, så tror jeg ikke, jeg ville bruge en lørdag morgen på at køre til Ørestaden for at gå ind i et butikscener, der indeholder præcis de samme butikker, som findes i det lokale center, Fredgaard, Hennes & Mauritz, Imerco osv. Det er altså ikke nogen publikumsmagnet.

Det er måske fint nok for de folk, der bor i hovedstadsområdet med et center, hvor man kan parkere nemt eller komme til via offentlig transport, og man er sikker på at kunne finde et bredt udvalg af varer. Men om de, der har utænkt planerne, får ret i, at folk fra hele landet vil strømme til, det tror jeg ikke på, og hvis det er rigtigt, så er det ikke godt for miljøet.

Tværtimod trækker det kunder fra bykernerne i hovedstadsområdet, og det synes vi i Det Konservative Folkeparti er meget ærgerligt for den fremtidige butiksstruktur.

Omvendt er verden selvfølgelig i dag større end som så. Vi har lettere ved at bevæge os fra sted til sted, så selv om vi dybest set ikke kan få noget i Sverige, som man ikke kan få i Danmark, tager vi jo også til Sverige for at få en tur ud af det. Den trafik tror jeg er meget svær at stoppe. Så vi vil nok også se nogle svenskere i Ørestadscenteret.

Øvelsen går ud på at sikre så gode offentlige transportløsninger og gode vejanlæg, så bilerne kan køre uden for mange stop og uden at skulle holde i kø.

I Det Konservative Folkeparti mener vi, at trafikken til Ørestaden vil blive meget større på grund af centeret, et center, som vi i øvrigt slet ikke nærer nogen varme følelser for. Vi synes, det er fantasiforladt og ærgerligt, at man i en ny bydel kun kan finde på at placere et storcenter, men det er et valg, man har foretaget i Københavns Kommune og vel at mærke med miljøministerens velsignelse.

Da vi efterfølgende har tilsluttet os planlovens bestemmelser vedrørende detailhandel, ser vi det nødvendigt at støtte det af Kristeligt Folkeparti fremsatte forslag til vedtagelse. Man kan ikke have en lov, hvis intentioner overhovedet ikke efterleves, og det mener vi er nødvendigt at præcisere over for ministeren, ligesom det også undrer os, at man håndhæver loven forskelligt i forhold til Ørestaden sammenlignet med resten af landet. Vi mener ikke, omstændighederne i Ørestaden er så særlige som i resten af landet, for vi kunne sagtens have en ny bydel uden et center.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, det er på sin plads at stille det samme spørgsmål til den konservative ordfører, som er blevet stillet til Venstres ordfører.

Hvis det er så klokkeklart, at den her afgørelse er i strid med intentionerne i planloven, hvorfor har De Konservative så ikke stemt imod den i Naturklagenævnet?

Vi har spurgt Venstres ordfører adskillige gange. Jeg synes ikke, der er kommet noget særligt svar, der er faktisk ikke kommet noget svar. Det kan være, vi kan få det fra den konservative ordfører.

Da der nu er flere, der har været inde på, hvad SF burde kunne stemme for og ikke stemme for i den her sag, vil jeg gerne på SF's vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer,

- at finansieringen af den kollektive trafik i hovedstaden bør adskilles totalt fra Ørestadsprojektet øjeblikkeligt og med tilbagevirkende kraft,
- at Ørestadsprojektet nu får kunstigt åndedræt via placeringen af et overflødig og miljøskadeligt storcenter,
- at regeringens håndtering af sagen om et storcenter i Ørestaden er i modstrid med intentionerne i planloven og den hidtidige administration af disse regler,
- at regeringen svigtes af sit parlamentariske grundlag i denne sag, hvilket blev tydeligt manifesteret ved afgørelsen i Naturklagenævnet, og
- at seriositeten bør tilbage i dansk politik.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 73).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herfter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Altså det, der er problemet, er jo, at i den her planlov, der regulerer detailhandelen, er, kan man sige, formuleringerne så vage, at man, når man skal håndhæve den lovmæssigt og træffe den beslutning, som man traf i Naturklagenævnet, ikke kan træffe anden afgørelse end at sige,

at der ikke er nogen definition af, hvad de her særlige forhold, der skulle være, er. Det er meget svævende, og derfor kan det være særligt, at der er metro derud, at der er jernbane derud, og derfor kan man give tilladelse til at opføre et center.

Men det er jo ikke det, der har været intentionerne i loven, og det er derfor, at det politisk er en anden sag. Vi ser det på miljøministerens udtalelser til Information kort før valget i 1998, hvor der overhovedet ikke kan være tvivl om, hvad miljøministerens intentioner med loven har været, og hvad flertallets intentioner har været – overhovedet ikke.

Vi må så konstatere, at der sidder to højesteretsdommere og gransker lovens bogstaver og finder frem til, at der faktisk ikke er belæg for at håndhæve de intentioner, der har været. Det er jo dér, problemet er. Man bliver så nødt til at acceptere det, men det burde være anderledes.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes altså, det er en tynd argumentation. Nu bliver der henvist til de to højesteretsdommere. Vil det sige, at Det Konservative Folkeparti har den opfattelse, at man aldrig i Naturklagenævnet kan stemme anderledes end højesteretsdommerne? Der er jo sådan set ikke så meget grund til, at den konservative repræsentant sidder der, hvis man alligevel bare stemmer det samme altid.

Den konservative ordfører siger også, at man ikke kunne gøre andet. Men det var der da andre medlemmer af Naturklagenævnet, der kunne. De mente, det var i strid med intentionerne, de stemte imod, ligesom Naturklagenævnet, når vi talte om de andre regionale centre, underkendte afgørelsen om overskridelse af butikstørrelserne og sagde, at det kan vi ikke tillade. Selvfølgelig kunne man også have gjort det i Ørestaden.

Sagen er bare, at Venstres og De Konservatives ordførere tilsyneladende gerne vil have storcentre, støtter dem i Naturklagenævnet, og så vil de føre en politisk sag herinde, som intet har med substansen at gøre, men som er valgtaktisk drilleri.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu er vi ude i noget retorik, for hr. Jørn Jespersen vil jo ikke forstå, hvad det er, jeg siger.

Jeg vil da sige, at selvfølgelig lytter jeg til juridisk ekspertise. Der er da ingen tvivl om, at hø-

jesteretsdommere og også den formand, der sidder for Naturklagenævnet, er juridisk mere velfunderede, end jeg er.

Men én ting er så, hvordan man tolker lovens bogstav, en anden ting er, hvad intentionerne er, hvad vi kan gøre politisk herinde, og der har man altså lov til at agere forskelligt. Vi har ikke været gode nok dengang, og vi stemte jo imod loven dengang, men har nu senere tilsluttet os den, og vi ønsker ikke noget storcenter i Ørestaden, vil jeg gerne præcisere.

Vi må bare acceptere, at loven er simpelt hen ikke lavet godt nok, og vi vil også gerne være med til at se på, hvordan man ændrer loven, hvis der skulle komme et sådant forslag.

Men hr. Jørn Jespersen vil altså ikke forstå det. Nu er der kommet mange forklaringer også fra hr. Hans Christian Schmidt, og jeg har også forsøgt at forklare det, men jeg tror ikke, vi kommer længere.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.54

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Mødet er genoptaget, og det bliver hr. Svend Aage Fauverholdt, der kommer på talerstolen nu, for hr. Jørn Jespersen er vist ikke nået frem. Nej, det bliver hr. Jørn Jespersen, jeg kan ikke se ham, når han står nede bag pillen.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes lige så godt, man kan erkende, at regeringen har en rigtig dårlig sag i forbindelse med Ørestaden, storcenteret og revisionen af planloven.

Det, der var meningen med den oprindelige detailhandelslov, og det føler vi faktisk vi ved temmelig godt i SF, for vi har været med til at tage initiativ til den, og vi har været med til at vedtage den, var at stoppe for udbygningen af storcentre uden for bymidterne, var, at vi ville regulere butiksstørrelserne, så der kom et mak-

simum ind for både detailhandelsbutikker og for udvalgsvarebutikker. Det ville vi, fordi vi ønskede at sikre en udvikling af butikslivet, af detailhandelen i bymidterne, og der er ikke tvivl i vores sind om, at den intention gjaldt også Ørestaden. Det er jo også kommet frem, at miljøministeren har tilkendegivet, at sådan var tilgangen til den sag også fra regeringens side før sidste valg.

Sådan er det altså ikke gået. Der er nu blevet lavet nogle vedtagelser og truffet nogle beslutninger, som efter vores opfattelse ikke er så fine i kanten, om, hvordan det her skulle administreres. Man har opfundet en begrundelse om, at her er der altså tale om en ny by, og dermed kan man definere en bymidte, man har fået begrebet stormagasiner ind på en meget kreativ måde, man har lavet dispensationer fra størrelserne i et så stort mål, som ikke findes andre steder, og man har fundet – det er næsten det værste af det hele – en begrundelse om, at Daells Varehus jo var nedlagt, og derfor kunne man flytte kvadratmeterne ud i Ørestaden uden hensyn til, at der i samme periode er opført et kæmpestort butikcenter, nemlig Fisketorvet, som af en eller anden grund ikke trækker fra.

Så alt i alt: Der er efter vores opfattelse tale om for smarte begrundelser, og det er vi politisk meget irriterede over, meget vrede over.

Vi mener, at det ud over at være skadeligt for butikslivet i bymidterne er miljømæssigt helt forkert. Det fremmer privatbilismen på en helt unødvendig måde. Der vil selvfølgelig komme en øget trafik på de motorveje, der ligger i nærheden af storcenteret i Ørestaden, og det har jo også allerede udmøntet sig i et stort forlig med nogle af de borgerlige partier, hvor man har sat 5,2 mia. kr. af over en årrække til ny infrastruktur, hvoraf en meget stor del er motorveje.

Problemet er jo dybest set, at man har fået lavet en fuldstændig vanvittig konstruktion omkring Ørestaden. Den nuværende regering har sammen med de borgerlige partier lavet en konstruktion, hvor man vil skabe et helt nyt område, som skulle finansiere udbygningen af den kollektive trafik, der senere er blevet til metroen, og så har man opdaget, at man ikke kan sparke byudviklingen i gang, fordi det simpelt hen var en forkert plan. Der var ikke nogen interesse, der var ikke noget behov, det var en forkert strategi, og nu prøver man med alle midler at sparke en byudvikling i gang, som ingen i virkeligheden har en interesse i, som ingen ønsker, som ingen har behov for.

Det bliver jo ikke mindre nødvendigt af, at metroprojektet er lige så skandalerampt og lige så problematisk som selve Ørestadsprojektet, at det stiger i pris, bliver forsinket og har alle mulige andre problemer. Så nu har vi altså en Ørestad, hvor der kører tog, dørene går op, når det stopper ved stationen, dørene går i, der går ingen mennesker ud, for der er ingen mennesker, der er ingen by, og nu skal vi så også have et storcenter derud, og vi skal have alle mulige offentlige institutioner derud.

En gang imellem bør man altså stoppe op i politik og erkende, at man har lavet en fejl, at det her ikke var nogen hensigtsmæssig beslutning, og det ville klæde ikke mindst Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre at erkende, at denne her beslutning mindst talt ikke har været særlig vellykket.

Det er der politisk uenighed om. Regeringen har en klar parlamentarisk baggrund, et flertal for sin linje, både for Ørestaden, storcenteret og for den måde, den håndterer metro osv. på. Det må vi jo tage til efterretning. Det, der bare undrer os, er, at der så kommer en del af det flertal og undsiger dets egen politiske linje. Det undrer os voldsomt, for disse partier, der i dag kritiserer udviklingen, indrømmer, at der intet operationelt er i deres forslag til vedtagelse. De vil ikke lave noget om, intet vil være anderledes i morgen, hvis vi vedtager den. Det eneste, de er ude efter, er at komme med en indholdstom kritik, og jeg skal understrege, at denne her kritik, vi kommer med nu, gælder selvfølgelig ikke Enhedslisten og Kristeligt Folkeparti, for med dem er vi faktisk meget enige, både i sagens substans og i kritikken af forløbet, men Venstre og De Konservative, som står bag Ørestaden, som står bag storcenteret.

De Konservative har senere ændret mening. Det anerkender jeg, og det er jeg glad for, for så er der et langt mere sikkert fundament for en ny politik på det område, men de har også støttet sagen i Naturklagenævnet og siger dermed, at sagen er i orden rent juridisk, og kommer så her og vil rette kritik.

Hvis der var et flertal, som reelt ville sikre, at der skete noget andet, at vi kunne bremse Ørestaden, at vi kunne få en anden finansiering, at vi kunne stoppe storcenteret, at vi kunne sikre, at der ikke kommer nye storcentre på åben mark, så ville det være fint. Det er trist, at der ikke er det.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole M. Nielsen for en kort bemærkning. Derefter hr. Søren Kolstrup og hr. Hans Christian Schmidt, alle tre for korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg synes, det var en rigtig god tale, hr. Jørn Jespersen holdt. Det er simpelt hen ærgerligt, at de to partier, der måske er allermost enige om det her sammen med hr. Søren Kolstrups parti, ikke kunne få det konstrueret sådan, at vi kunne stå sammen om et forslag til vedtagelse, som også kunne få et flertal. For hvad er der ved det her? Hvad er det operationelle i det? At stå op og udtale sin utilfredshed er der jo ikke så mange, der hører, og ministeren ryster det hurtigt af sig, men hvis vi kunne have lavet et flertal, som ikke absolut indeholdt et mistillidsvotum, for det ligger der jo ikke i vores forslag, hvis ikke andre bringer det på tale, så kunne vi trods alt ligesom få markeret, at regeringen her simpelt hen er gået for langt.

Jeg synes, det er så ærgerligt, at vi ikke kunne finde ud af det. Og det er jo helt åbenlyst, at vi ikke kan klare det alene. Det er vi jo ikke nok til. Vi bliver jo nødt til at have nogen med, som også har lyst til at give et vink med en vognstang til en minister, selv om de har en lidt anden forudsætning for at gøre det. Jeg beklager kun.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Hr. Jørn Jespersen fra Socialistisk Folkeparti har i dag været utrolig interesseret i motivanalyse. Der ligger nogle konkrete tekster her. Er hr. Jørn Jespersen ikke enig med forslagsstillerne bag forslaget til vedtagelse, fremsat af hr. Ole M. Nielsen, i, at der har været ikke blot uregelmæssigheder, ikke blot uregelmæssigheder i administrationen af planloven, men decideret administrationsinitiativer, som kanter lovens ånd, og endelig beslutninger, som har været i direkte modstrid med, hvad man gør ifølge denne lov?

På denne baggrund undrer det mig jo såre, at hr. Jørn Jespersen, såfremt han kan bekræfte mit spørgsmål, vælger motivanalysen, men det må jo så stå hen i det ganske uvisse, hvad det er, der bevæger hr. Jørn Jespersen til det.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Ja, det er jo svært at forstå, hvad der sker i dag. Hr. Jørn Jespersen holder en tale, siger noget om

intentionerne, visionerne og om, hvad han kunne tænke sig. Han startede allerede fra morgenstunden med at spørge: Hvad er det operationelle? Hvad er det, der skal ske bagefter det her? Nu står det i hvert fald klart, hvad der skulle ske, set med SF's øjne. Man skulle endgå at få vedtaget et forslag, der kunne give ministeren ridser i lakken.

Jeg respekterer dybt, at det måske er SF's eneste, men i hvert fald fornemste opgave i Folketinget at sørge for, at der aldrig sker miljøministeren noget. Det lykkes også nu.

Man kan sige, at den lille ridse, der kunne være kommet ved, at man var gået hen og havde vedtaget nøjagtig, hvad der er faktisk, var SF ikke rede til at give. Jeg kan kun spørge hr. Jørn Jespersen: Hvad var det i grunden, hr. Jørn Jespersen ville med det her? Synes hr. Jørn Jespersen ikke, at det er vigtigt at kunne sige de tre ting, der er nævnt af hr. Ole M. Nielsen? Jeg synes da, det er tre vigtige forhold. Har det ingen betydning for hr. Jørn Jespersen?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jamen tak til hr. Ole M. Nielsen for hans rosende ord om den gode tale. Jeg synes også, det er ærgerligt, at der ikke er et flertal, som vil noget og kan noget. Jeg synes, det er smadderærgerligt, at vi ikke kan få et flertal, som f.eks. kunne præcisere, hvad den særlige planlægningsmæssige begrundelse i planloven skal være, før den er god nok. Det var derfor, jeg spurgte miljøministeren, om han ville tage initiativ til, at de partier, der reelt støtter detailhandelslovgivningen, eventuelt kunne drøfte sådan en præcisering. Og det har jeg fået tilsagn om. Så jeg håber, at flertallet faktisk kan udmønte sig, gerne så hurtigt som overhovedet muligt.

H. Ole M. Nielsen siger så, at man godt kunne vedtage sådan et forslag her, selv om det ikke rigtig flytter noget, sammen med partier, der har en lidt anden holdning. Ja, det skal jeg love for. Partierne bag Ørestaden, partierne, som ikke har forhindret storcenteret, partierne, som laver motorvejsforlig. Jeg synes altså, man en gang imellem skal tænke over, ikke bare hvad man vedtager, men også hvem man gør det med.

Det fører så videre til hr. Søren Kolstrup. Det er meget spejderagtigt, at man siger, at man forholder sig til en tekst, der ligger. Men det er nu altså også sådan, at man somme tider i en tekstanalyse skal gå en lillebitte smule under overfla-

den og finde ud af, hvad den dybere mening er, hvad den skjulte dagsorden er med det her.

Jeg er da ikke tvivl om, hvad den skjulte dagsorden er for Venstre og De Konservative, som her rejser en form for mistillid til en minister for en politik, som de selv gerne ville have udbredt endnu mere. Det er da at give ridser i lakken. Selvfølgelig er det det. Og det ser vi altså ikke noget selvstændigt formål i.

Hvis vi kunne gøre det på en måde, der flyttede lovgivningen, så var vi parate. Hvis vi kunne få stoppet Ørestaden osv., så var vi parate.

Vi er her så, siger hr. Hans Christian Schmidt, for at sikre, at ministeren ikke får ridser i lakken. Det er vi ikke. Vores primære formål er at flytte samfundsudviklingen. Og det er bl.a. det, vi har gjort med vores oprindelige forslag om at lave en detailhandelsregulering i planloven.

Vi tog initiativ til at stoppe storcenterne. Det lykkedes alle steder undtagen i Ørestaden. Det sidste er vi kede af, men det første er vi utrolig glade for.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole M. Nielsen for en kort bemærkning og fru Henriette Kjær og hr. Hans Christian Schmidt. Og nu har hr. Kolstrup også meldt sig.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Hr. Jørn Jespersen siger det på den måde, at han er enig i, at det er ærgerligt, at vi ikke kan få et flertal. Jamen grunden er jo, at de, som vi har et flertal med imod regeringspartierne, i den grad har svigtet os. Og så kan jeg ikke forstå, at vi ikke kunne være enige om at få hjælp til at give den regering lidt ridser i lakken. Hvad hjælper det ellers?

Altså, problemet er jo, at vi har en miljøminister og et system, der kører derudad – ja, hvis jeg skulle kalde det noget, ville jeg kalde det selvkørende, hvad jeg også synes det er. Og somme tider så kører det altså også over nogen. Hvis man ikke kan få dem med, som egentlig bakker ens politik op, så kører man bare videre alligevel. Og det er også det, hr. Jørn Jespersen er udsat for. Hvorfor skulle vi så ikke give den regering nogle små ridser i lakken? Det kan jeg simpelt hen ikke forstå.

Det er jo et flot forslag til vedtagelse, som hr. Jørn Jespersen har lavet, og som vi stort set er enige i. Men er det korrekt, at det simpelt hen har til formål at forhindre, at regeringen kommer i mindretal? Det er det, det hele handler om.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu har hr. Jørn Jespersen jo interesseret sig meget for Naturklagenævnets rolle her i dag. Og så må vi jo også sige, at SF i Naturklagenævnet forsøgte at få underkendt storcenteret i Ørestaden, men i nævnet var det ikke muligt.

Derfor kan jeg så slet ikke forstå, at SF her i dag ikke vil være med til at udtale den her kritik til ministeren, som SF jo er fuldstændig enig i. Men SF vil jo ikke være med, for det er åbenbart sammen med de forkerte. Og det er nogle helt absurde argumenter, hr. Jørn Jespersen har, for ikke at ville støtte det forslag til vedtagelse. Det er, fordi der er nogle medforslagsstillere, der går ind for Ørestadsprojektet som helhed.

Jamen det er da ikke noget argument. Hvis vi i øvrigt er enige om teksten og hele centerproblematikken, så burde vi da kunne stå sammen. Og hr. Jørn Jespersen må gerne svare på, hvorfor vi ikke kan gøre det her i dag.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Man kan jo sige, at der sådan set er grund til at rose miljøministeren i dag.

Miljøministeren har i grunden fået denne her sag kørt derhen, hvor han i al fremtid kan være sikker på, at den aldrig vil kunne gøre ham noget, at den aldrig vil kunne skade ham noget, for SF vil være der til hver en tid. Om de så er fuldstændig enige i det, nogle foreslår at man skal sige til en minister, så vil de alligevel sætte sig hen og lave en tekstanalyse og finde ud af: Jamen det er de forkerte, der mener det samme, som vi gør. Og det er sådan set ligegyldigt, hvad de mener, for hvis det er de forkerte, så kan vi ikke lege med dem. Så det lader sig ikke gøre.

Det er vi altså endt med nu. Og jeg vil da kun sige til regeringen, at den sådan set ikke behøver at bekymre sig om noget som helst. For den er fuldstændig sikker på, at hvad den end måtte foretage sig, så er SF der. Det er trist.

Jeg vil sige til hr. Jørn Jespersen, at sådan som jeg kender SF, synes jeg i grunden, at de plejer at være bedre end det her. Men her, hvor man skal helt ned i et femte-sjette lag i en tekstanalyse for at finde ud af, om man ikke kan finde et halmstrå, man kan klynge sig til, sådan at man kan stemme imod det, der er ved at blive et flertal for, det synes jeg i grunden ikke er rart.

Jeg vil meget opfordre hr. Jørn Jespersen til at tilkendegive her fra talerstolen, at det i hvert

fald i fremtiden vil være politikken, man kigger på, og ikke hvem man gør det sammen med.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Kolstrup. Vi tager lige en fjerde kort bemærkning med, og så får hr. Jørn Jespersen lidt øget taletid.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Kan hr. Jørn Jespersen bekræfte, at tredje pind i hr. Jørn Jespersens forslag til vedtagelse svarer til det, der er blevet fremsat af hr. Ole M. Nielsen m.fl., og kan hr. Jørn Jespersen bekræfte, at konsekvensen – hr. Jørn Jespersen er jo så optaget af, hvad der sådan er følgerne af noget, ikke så meget substansen – af SF's stillingtagen i den her sag indebærer, at man freder en minister i klasse A? Der står for øvrigt ikke bare en minister i vores forslag, men en regering. Det er konsekvensen af SF's stillingtagen i den her sag. Det er jo interessant.

Jeg synes, det må være interessant for de SF'ere, der kæmper konkret i hverdagen mod storcentre og vil flytte. Hvorfor vil SF ikke være med til den maksimale kritik af den regering? Svinger man så ikke sine egne græsrodde?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jamen svarene på alle spørgsmålene ligger jo indbygget i spørgsmålsformuleringerne.

Hr. Ole M. Nielsen spørger: Hvorfor vil SF ikke være med til at give en minister ridser i lakken? Det er, fordi vi ikke ser nogen selvstændig begrundelse i at give en minister, som vi på en række punkter har et godt samarbejde med, ridser i lakken, når det intet flytter i virkelighedens verden.

Herregud, det her er valgkamp. Det er borgerlige partiers forsøg på at svække regeringen i en valgkamp, og så stemmer man for nogle ting, hvor man dybest set selv har et medansvar for udviklingen. Hvorfor skulle vi falde i den fælde?

Det mener vi hr. Søren Kolstrup har gjort. Hvorfor skulle vi falde i den fælde, bare fordi man nu er parat til at lave sådan et lidt konstrueret forslag til vedtagelse, som ingenting flytter, men som helt tydeligt kun indgår i en valgkamp med det forsøg på at give en regering og en minister ridser i lakken?

Vi hopper ikke på den slags. Vi vil gerne være med til at lave forslag, der reelt flytter noget.

Hvis man kunne forestille sig, at vi kunne stramme formuleringerne i detailhandelslovgivningen, så er vi med til at lave flertal om det. Det bliver jo ikke sammen med Venstre. Vi ville gerne være med til at ændre på Naturklagenævnet. Det er vi parat til at lave flertal om, men det bliver jo givetvis heller ikke sammen med Venstre.

Så vi er parat til at lave alle de flertal, der kan flytte på tingene i virkeligheden, hvis der er et flertal for det.

Hr. Søren Kolstrup mener at have set, at den tredje pind i SF's forslag til vedtagelse indholdsmæssigt er identisk med det, der står i den anden. Det er rigtig godt set. Det kan jeg bekræfte. Sådan er det. Det er sådan set meningen med det.

Det, der bare er afgørende i den sammenhæng, er, at resten af SF's forslag til vedtagelse lægger op til, hvilke konsekvenser vi drager af den konstatering, nemlig at vi går ind og skiller Ørestaden fra metroen og får ryddet op på den skandale, der er i udvikling derude. Og det er jo at tage konsekvensen af sine holdninger. Hvis der er et flertal, der vil være med til ikke bare at vedtage noget, der ikke flytter noget som helst i virkeligheden, men som har konsekvenser for samfundsudviklingen, bl.a. for Ørestaden, så er vi meget parat til det.

Derfor kan jeg jo kun sige til alle partierne, der har spørgsmål til SF: Stem da for vores forslag til vedtagelse. Det vil flytte noget.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Ole M. Nielsen for en kort bemærkning og hr. Søren Kolstrup og hr. Hans Christian Schmidt. Og for alle tre gælder det, at det er den tredje og sidste korte bemærkning til SF's ordfører.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Kan hr. Jørn Jespersen bekræfte, at det kun er ren formalisme, når man så ikke kalder det, der bliver ud af denne her debat, ridser i lakken, når der jo reelt er et flertal for den tredje linje? Den er sammenfaldende med det, der er i mit og mine medforslagsstilleres forslag: at regeringens håndtering af sagen om et storcenter i Ørestaden er i modstrid med intentionerne i planloven og den hidtidige administration af disse regler. Det svarer i øvrigt også til det, som hr. Jørn Jespersen sagde i sin tale: at der jo reelt er et flertal for en ganske stærk kritik, at der er modstrid mellem intentionerne og det, man gør.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg tror, jeg forstår hr. Jørn Jespersen. Hr. Jørn Jespersens holdning kan jo kun forklares, såfremt hr. Jørn Jespersen ønsker, at man ikke skal erkende nogle forhold. Hr. Jørn Jespersen har en idealiseret opfattelse af, at vi lige får et tilsagn fra ministeren.

Men hvad er forudsætningen for, at man flytter politisk? Er det ikke, at man erkender præcist, at dér og dér gik det galt, f.eks. tog Naturklagenævnets sidste udtalelser alvorligt og sagde: Der er simpelt hen elementer i planloven, som ikke er opfyldt? Er den erkendelse ikke forudsætningen for at komme videre og få det manifesteret gennem et flertal?

Så vil jeg gerne have hr. Jørn Jespersen til endnu en gang at bekræfte, at det ikke blot er hr. Jørn Jespersens tredje pind, som er identisk med vores, men såfremt hr. Jørn Jespersen sagde, at tredje pind var den vigtigste, så er der simpelt hen et flertal for den. Og det er det flertal, som hr. Jørn Jespersen ikke vil manifestere i dag af hensyn til en bestemt person. Jeg ved ikke, hvad det er for nogle familiære forhold, hr. Jørn Jespersen har til denne person. Men jeg må konstatere, at hvis hr. Jørn Jespersen tog sin egen tredje pind alvorligt, var der et flertal for den.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg må sige til hr. Jørn Jespersen, at jeg næsten ikke kan forstå det anderledes, når man hører talen heroppefra, end at: Vi vil gerne være med til alle de ting, hvor vi med sikkerhed ved, at vi ikke kan få et flertal, for vi vil ikke risikere, at vi skal kunne komme til at stemme for noget, som måske kan give en minister eller en regering lidt ridser i lakken; det bryder vi os ikke om i SF, det har vi forladt. Altså man skal ikke sådan udtrykke kritik.

Men vi kan prøve at gøre det operationelt, det er jo det ord, hr. Jørn Jespersen har brugt flere gange. Skal man forstå hr. Jørn Jespersens fremlæggelse sådan, at det, man kan få som SF'er af det, man har fremsat, er godt?

Man kunne f.eks. gå ned til tredje pind om, at regeringens håndtering af sagen om et storcenter i Ørestaden er i modstrid med intentionen i planloven, med den hidtidige administration af disse regler. Så kunne man forestille sig, at hr. Jørn Jespersen kunne få flertal for det, for det er jo alvorligt. Nu hvor det er blevet afleveret, er det faktisk kendetegnet ved, at der er et flertal

for det synspunkt lige nu. Hvis nu hr. Jørn Jespersen kunne få gennemført det synspunkt, vil det så være nok til, at hr. Jørn Jespersen synes, at så var han kommet et stykke af vejen, eller er det hele fedtet godt sammen, så man er næsten sikker på, at man ikke kan få det vedtaget?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jørn Jespersen, og så er der noget, der tyder på, at vi går tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Der bliver talt om, at der var mulighed for at lave et flertal. Det er der jo ikke. Det er jo kun på papiret. Der er jo ikke et flertal, der tegner sig i denne her sag, som står sammen om nogen som helst ting, der har relation til planloven, Ørestaden, storcentre, bæredygtig trafikudvikling eller noget som helst. Der er kun et tilsyneladende muligt flertal for at drille og ridse i en regering. Og det beklager jeg at Enhedslisten er hoppet med på. Men sådan er det altså, og det er Enhedslistens valg.

Sådan laver vi ikke politik ved at deltage i den slags julelege og gå i en eller anden elefantfælde fra Venstres side. Vi vil gerne være med til at ændre på nogle af vedtagelserne, hvis vi kan få et flertal for det. Men det afgørende er jo, at denne vedtagelse, som er fremsat af sammenrendet, som det er blevet kaldt, ingenting ændrer i virkeligheden. Intet. Og det er erkendt af alle ordførerne. Den vil ikke ændre på noget for storcenteret. Den vil ikke ændre på noget ved planloven. Den vil ikke ændre på noget ved Ørestaden. Den har ét eneste formål: at være led i en valgkamp og at genere den siddende regering uden nogen yderligere effekter. Det deltager vi ikke i.

Der bliver så spurgt, om vi nu kunne komme videre. Jamen vi vil meget gerne komme videre. Men det er bare vores faste overbevisning, at hvis vi skal forbedre en lovgivning på de her områder, er det ikke det flertal, som man håbede på kunne manifestere sig i dag, men det flertal, som har bakket op bag detailhandelsloven, der skal lave den ændring.

Hr. Søren Kolstrup kan jo ikke bruge det flertal, man håbede tegnede sig i dag, til noget som helst, intet kan han bruge det til. Det er regeringspartierne, Kristeligt Folkeparti, SF og Enhedslisten og måske Det Konservative Folkeparti, som eventuelt kan lave forbedringer i det om-

fang, de er påkrævet, når vi snakker om detailhandel. Sådan er vilkårene bare.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Svend Aage Fauerholdt som ordfører.

Svend Aage Fauerholdt (DF):

Det er en utrolig diskussion, vi har her i dag. Der bliver fra talerstolen nævnt ridser i lakken og mistillid.

Det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti er med i, kan også læses på en helt anden måde, så de ting, som vi konstaterer her, på en måde kan hilses med tilfredshed. For det er da klart, at efter et valg vil der da også blive set på planlovens bestemmelser. Det er jo simpelt hen en nødvendighed.

Der er partier, der siger, at vi skal have folkehøringer. Og ved de høringer vil de også helt klart få at vide, at ja, vi har for stramme regler i planloven. Vi, der sidder i amter og kommuner og arbejder med tingene, ønsker også imellem, at der kunne ske en nytænkning, og at vi havde mere at bestemme. Men det har vi jo så ikke. Meget af den lovgivning, der sker herinde, giver bemyndigelse til ministeren til at foretage forskellige ting. Der kan så være dem, der er tilfredse med det, og der kan være andre, som siger: Jamen vi skal have løsnet op for nogle ting.

Her har ministeren så selv løsnet op og sagt: Her gives dispensationer. Og det er da klart, at der vil komme en hel række, som prøver på at få de samme forhold og den samme dispensation for planloven, som vi har set her.

Det skal da selvfølgelig ses fra sag til sag, for vi skal have befolkningen med i hver kommune og i hvert amt, hvor der skal ske ændringer. Det vil være helt naturligt, at fordi man er valgt, så skal man ikke bare gå ind og styre og simpelt hen bare hænge forskellige ting på folk og sige: Jamen sådan er det. Vi skal have de folkehøringer, og vi skal have forskellige ting med i vores hverdag, så vi kan tage de rigtige bestemmelser.

Dansk Folkeparti er med til at fremsætte denne her vedtagelse, og det står vi selvfølgelig ved, men vi kan også sætte nogle ekstra linjer ind bagefter, bare vi kan få det her vedtaget, så vil det danne en lidt anden situation, og i særdeleshed ude i det åbne land, ude i amter og ude i kommuner. For der er helt klart mange, der efter det her Øresundsprojekt er kommet op at stå og spørger: Kan vi ikke få samme forhold?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ebbe Kalnæs som ordfører.

Ebbe Kalnæs (CD):

Forespørgsel nr. F 35 til miljø- og energiministeren, som tager udgangspunkt i Ørestaden, slutter bl.a. med, at der skulle være tale om et center, en butikskoncentration, der skulle appellere helt til trekantområdet i Jylland. Nu vil jeg sige, at man ikke skal tro på alt, hvad man læser og hører.

Det skal gøres klart, at på Amager bor der så mange mennesker i dag og vil der i den kommende tid komme til at bo så mange, så de er væsentligt flere, end de f.eks. er i Odense Kommune, med langt flere butikskvadratmeter.

Når CD og jeg ikke under nogen omstændigheder kan stemme for nogle af de fremsatte forslag til vedtagelse i dag, skyldes det det helt simple, at det her er en sag, der for os ikke har at gøre med ridser i lakken, valgkamp eller noget andet, men at vi vedholdende og hver gang, der har været en chance, har talt om, at det, vi ikke ønsker, er en selvkrørende planlovgivning. Det, vi ikke ønsker, er en stram og rigoristisk planlovgivning. Det, vi ønsker, er, at den er mere fleksibel, og at den kan bruges i praksis i hverdagen, hvor den tager vide hensyn til de forhold, der er rundtomkring, og ikke bliver til en automatreaktion.

Hvis vi med vores fortolkning af planloven skulle sige, at der ikke var alle forudsætninger til stede for at tale om særlige begrundelser lige præcis omkring Ørestaden, hvor skulle det så være? Derfor er vores tilgang til det her selvfølgelig noget anderledes end regeringens, for jeg har helt personlig gang på gang øvet kritik af ministerens stramme måde at køre planlovgivning på i Danmark. Og når der bruges de fleksible muligheder, når der bruges muligheden med særlige begrundelser, skulle man sige, at det er vi imod. Det er vi ikke, for vi mener faktisk, at man handler på den rigtige måde.

Når vi i øvrigt taler om særlige begrundelser, skal vi gøre os klart, at en meget stor del af det butikscenter, der er tale om her, som fødekæde har en del af det sydlige Sverige. Det sydlige Sverige ligger helt oplagt placeret sådan, så København er hovedstaden. Fra det sydlige Sverige køres der med trailere og lignende gang på gang ned syd for København til Hundige, hvor man i sin planlægningsrestriktioner har sikret, at der ligger tre lavprisivarehuse, hvor det både

trafikmæssigt og miljømæssigt er fuldkommen tåbeligt.

Derfor er behovet til stede her. Der er ikke tale om noget overflødigt, som nogle gerne ville sige. Det er lige præcis et spørgsmål om opfyldelse af behovet.

Men det, der er fantastisk i de her sager, er jo, at hykleriet er udbredt. Når en af mine gode borgmestre hjemme fra Fyn, fra Ringe, der er Venstremand og liberalist, så det gør noget, holder miljøministeren op foran sig i sin sag for at hindre, at man får lov at udbygge i Rosengårdscetret i Odense, er det jo noget med, at købmandsforeningerne er parate til at bruge ministeren, også til at holde foran sig, når man skal udvide selv den mindste butik; man elsker den frie konkurrence, det frie marked, det liberale, lige indtil det begynder at genere en selv.

Derfor er det for CD helt afgørende at få sagt, at vi ikke et øjeblik er i tvivl om, at præcis denne diskussion om Ørestaden og alt, hvad der hører med til den, ikke kan undgå at få indflydelse på den måde, hvorpå man administrerer planlovgivning fremover, nemlig at man har forståelse for, at særlige begrundelser, særlige forhold, ordentlige vurderinger om infrastrukturen er til stede, og om der er det, der skal være for at placere sig på det sted.

Den eneste rigtige begrundelse, jeg kan finde for at sige nej til et større center lagt på en bar mark, er, at det større center på den bare mark har så stor indflydelse i samfundet, så skatteborgerne skal til at betale ny infrastruktur, så de på alle måder skal til at skrotte den gamle, så skatteborgerne på den måde ved meget store investeringer forkerte steder tvinges til at ændre samfundets infrastruktur og dermed lave nogle økonomiske samlede tiltag, der er helt tåbelige.

Men når vi kommer ud over den slags begrænsninger, som ligger i det, har jeg ikke – og det ved alle – den begrænsning.

Jeg håber på og opfordrer ministeren til, at stilen omkring Ørestaden og den måde, man har kigget på det på, er den stil, man også arbejder på fremover, nemlig med den fleksibilitet, der bør være i enhver lovgivning.

Hvis lovgivningen bliver snævret til, som nogen ønsker, bliver den selvkrørende i den grad, så bliver den uforstandig uden overhovedet at være brugbar, og derfor kan vi ikke på nogen måder – og jeg sagde på nogen måder – tiltræde nogen af de to forslag til vedtagelser.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil ikke gå ind i en længere debat med hr. Ebbe Kalnæs. Jeg kender godt hr. Ebbe Kalnæs' synspunkter.

Hr. Ebbe Kalnæs siger, at hvis nu det er sådan, at man vil indsnævre mulighederne i de øvrige kommuner og amter, vil CD reagere. Men det er vel præcis det, som hr. Jørn Jespersen har formået i dag.

Jeg vil sige, at hvis der er vindere i dag, er det først miljøministeren, og det bliver jo en god sejr, han har simpelt hen med fast hånd kunnet lede et par partier efter sig. Nr. 2 er hr. Jørn Jespersen. Det er lykkedes ham at få ministeren til at tilkendegive, at nu skal man holde logemøder. De, der normalt er sammen, skal have en forbrødring, og det er jo sådan set i orden. Altså man må jo holde møder med hvem, man vil. Og dér skal man så sidde, og så skal man diskutere lidt omkring, hvordan man vil lave indsnævringer.

Der vil jeg bare spørge hr. Ebbe Kalnæs: Vil hr. Kalnæs alligevel ikke overveje, om det ikke var en bedre mulighed at støtte det forslag, som er kommet fra hr. Ole M. Nielsen?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil helt kort spørge hr. Kalnæs i forbindelse med den dér udmærkede formulering »selvkørende«. Hvorfor må planlovsadministrationen nok være selvkørende i Brande og Tønder, men ikke i Ørestaden?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Lad mig svare hr. Ole M. Nielsen først: Jeg synes ikke, den skal være selvkørende i Brande eller Bradstrup eller nogen som helst andre steder. Men jeg opnår jo altså ikke noget ved at deltage sammen med nogen, der gerne vil have, at den heller ikke er det – andet end at den er selvkørende i forhold til Ørestaden.

Jeg vil stille et andet spørgsmål, og det er også et svar til hr. Hans Christian Schmidt: Når jeg har hørt Venstres formand tale for en firkløverregering i fremtiden, som jeg synes er et udmærket initiativ, vil jeg gerne spørge, om Venstres ordfører i denne sag mener, det er muligt at få slækket nogle af båndene i planloven i en firkløverregering sammen med Kristeligt Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Nu er det sådan, at jeg omgående beder om at få en anden omgang. Jeg skal nok huske spørgsmålet, og så har jeg lidt tid til, at jeg også får lov til at forklare det, for jeg vil gerne sige til hr. Ebbe Kalnæs, at det vil der ingen tvivl være om. De, der gerne vil støtte en politik, som man kan blive enig om, kommer selvfølgelig med. Sådan er det jo. Det er det, man siger igen og igen og igen, og vi vil sige det samme igen og igen og igen.

Jeg plejer jo næsten altid at være enig med CD, men det hjælper jo ingenting, for det problem, vi kommer ind i nu, er, at resten af Danmark bliver udsat for en planlovgivning, der er fuldstændig selvkørende. Men i Ørestaden gør man undtagelser. Der skal man have specielle regler. Der skal man ikke lide under det, som andre borgmestre og amtsborgmestre skal lide under. Der får man et sæt spilleregler tilegnet Ørestaden, som de andre overhovedet ikke kan komme i nærheden af. Det er det, jeg synes er så trist.

Det eneste, man kunne have håbet på, var, at hvis man havde vedtaget det, som hr. Ole M. Nielsen har fremsat forslag om her, så ville man være kommet i den situation, at miljøministeren var blevet klar over, at det her er så alvorligt, at man i hvert fald skulle sørge for, at der var fælles spilleregler.

Til det andet spørgsmål fra hr. Ebbe Kalnæs: Jo, vi ville i en borgerlig regering kunne lindre på planlovens urimelige bestemmelser.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg fik ikke noget særlig klart svar på det der om, hvorfor der er folk fra Brande og Tønder på den ene side og så Ørestaden på den anden side, for hr. Kalnæs er jo også utilfreds med den håndtering, der sker i Brande og Tønder, kan jeg forstå på det.

Det er jo sådan, at vi vel alle sammen har haft små børn, sådan uden sammenligning med miljøministeren, og det er jo somme tider sådan, når de gentagne gange går for langt og ikke får at vide, at det altså har nogle konsekvenser, at man bliver nødt til sådan at lave en eller anden form for ikke korporlig afstraffelse, men i hvert fald en afstraffelse, som de forstår.

Og vi kunne give sådan et pålæg og stemme for det, der er pind tre i hr. Jørn Jespersens forslag til vedtagelse og pind to i vores. Ellers gør ministeren jo bare det samme igen, når det pas-

ser ham, helt uden hensyn til hvad hans venner, som han i øvrigt har brug for i andre situationer, mener.

Hvad vil så kan bruges til i en kommende firkløverregering – nu er jeg ikke ret sikker på, at vi egentlig ønsker at komme med i sådan en – er jo et spørgsmål om et samlet regeringsgrundlag. Det lyder som et ganske spændende arbejde at lave sådan et.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jo, men vi skal lige huske på, at der er et udgangspunkt, der er helt forskelligt. Jeg synes, det er fornuftigt at give de muligheder, der er givet med planlovens dispensationsmuligheder osv. i Ørestaden. Det synes hr. Ole M. Nielsen ikke.

Jeg er helt enig med hr. Ole M. Nielsen i den meget firkantede facon, hvor amter går helt ned i ostebutikker på 40 m² og begynder at lave restriktive regler, men det er jo en helt anden diskussion. Det er ikke den diskussion, vi har her.

I den diskussion, vi har her, kan jeg ikke opleve noget fra Brande eller fra Svendborg eller fra noget som helst andet sted, ved at vi hindrer noget i Ørestaden og ved at pege på, at man ikke skulle være fleksibel i de tilladelser, der er givet i Ørestaden.

Det er jo dér, vi har det helt forskelligt, og det er derfor, jeg siger, at det kan blive lidt svært, uanset om der er regeringsgrundlag eller en ny regering, når vi skal have løst op for planloven.

Til hr. Hans Christian Schmidt vil jeg bare sige: Jamen jeg tror bare ikke på den vej. Jeg tror ikke, at jeg opnår noget som helst ved at løse det. Men jeg ser, og det ved jeg ikke om hr. Hans Christian Schmidt ser, at der er lempet på det her, at der sker nogle forhandlinger rundt omkring. Der er sket forhandlinger i Århus, og det er for nylig sket i forhandlinger i Odense, hvor man har givet sig på en række områder.

Mere firkantet: De 25.000 m² har man fastholdt i Rosengårdscetret. Er der ikke også blevet plads til IKEA på fornuftig vis? Den de har i Odense er for lille. Det synes jeg var ærgerligt.

Men jeg ser, at det flytter sig, og jeg tror i øvrigt, at denne debat kommer til at flytte tingene, så de bliver knap så stramme, hvad enten man vil være ved det eller ej, og hvad enten nogle andre ikke vil håbe, at det sker.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen jeg deler sådan set hr. Ebbe Kalnæs' synspunkt. Jeg tror også, at der vil blive løftet lidt op i planloven, men jeg tror, at vi skal hen efter et meget vigtigt valg inden.

Jeg vil sige, at sådan som det er i dag, er det rigtigt nok, at bor man i de store byer, bor man i de store centre, så har man fordelene. De, der bor ude i landdistrikterne, de, der bor ude i de mindre kommuner og de mindre amter, har problemerne. Det er dem, der bliver hældt ned af brættet; sådan er det.

Jeg må erkende, at det er rigtigt, at når vi taler om de store byer, så får de altså lov. Det er en centralisme, og det er lidt ærgerligt, men man må sige, at sådan virker det i dag. Det skulle gerne være sådan, at der også blev plads til de mindre bysamfund.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Der er to ting, der er vigtige for mig at understrege netop i forbindelse med de små bysamfund, og jeg var lidt inde på dem før.

Det, at man f.eks. også havde en periode, hvor man sandede alt til og sagde, at nu kan intet røres i en længere periode, mens vi reorganiserer osv., var ganske skrækkeligt for en masse. Det var jeg meget vred over, men det har stadig væk ikke noget med denne sag at gøre.

Det, der er det afgørende her, og det vil jeg gerne understrege, er, at der jo ikke er nogen her i salen, der er i tvivl om, hvad jeg mener, og var i tvivl om, hvad jeg mente, inden jeg kom herind. Der har ikke været en debat af den her slags, uden at jeg også offentligt har sagt de samme ting, også i forhold til Ørestaden.

Jeg har ikke tilpasset min holdning til den her debat og til, hvad der nu var opportunt eller taktisk i den givne situation. Der er ikke nogen, der har hørt noget nyt fra mig. Der er måske nogle, der en gang imellem mener, at de godt kunne trænge til det, men det er en helt anden sag.

Det, der er det afgørende, er, at vi har taget en fuldkommen nøgtern holdning til den her sag og ikke andet.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Vibeke Peschardt som ordfører.

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg vil med det samme slå fast, at Det Radikale Venstre naturligvis ikke kan støtte nogen af de fremsatte forslag til vedtagelse.

Jeg synes, at den debat, vi har hørt i dag, har ét eneste formål, og det er jo blevet afsløret hele formiddagen og nu også her over middag, som handler om ganske almindelig valgkamp og kal-kunjagt på en minister, der faktisk har gjort, hvad han kunne for at minimere skaderne af noget, som er sket for mange år siden, nemlig det, at man har lavet Ørestadsforliget.

Det har mit parti ikke tilsluttet sig i sin tid, men som regeringsbærende parti bliver man altså nødt til at stå last og brast, også i sager, man ikke altid holder af, og det er klart, at denne Ørestadssag fra starten er født med en fejlkonstruktion, som så har affødt en hel række beslutninger, som jeg ikke skal kommentere mere.

Ellers har diskussionen her gået på planloven, og der må jeg altså sige, at Naturklagenævnets afgørelse ganske klart viser, at det, man har lavet, altså holder sig inden for lovgivningens rammer.

Lige til allersidst: Hr. Ole M. Nielsen skriver i forespørgselsteksten: »... tilladelsen til at bygge et butikcenter i Ørestaden, der budgetterer med at tiltrække kunder fra hele det østlige Danmark inkl. trekantområdet ...«.

Det forstår jeg simpelt hen ikke. Det er sådan, at i Odense har man altså et Rosengårdcenter på 100.000 m². Jeg kan ikke forestille mig, at folk fra trekantområdet vil køre til Ørestaden, men jeg kunne derimod forstå, og det er jo det, der har været hensigten, at folk fra Sverige muligvis ville bruge 230 kr. på at komme hver vej for at handle et sted, men selv det vil jeg tvivle på.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det, der mest får mig til at komme op, er sådan set, at jeg jo ved, at fru Vibeke Peschardt mener, at man også skal søge for, at det er bæredygtige og levedygtige enheder. Og da fru Vibeke Peschardt citerede Naturklagenævnets afgørelse vedrørende Ørestaden, vil jeg bede fru Vibeke Peschardt om også at læse nummer to afgørelse, som nemlig går på bydelscentrene.

Her er det jo tankevækkende, at hvor Ørestaden får, hvad den skal have, hvor alle de der store city'er får, hvad de skal have, så får de områder, som er bydelscentre, ingenting. Det kan man læse i Naturklagenævnets afgørelse.

Det kan man selvfølgelig lave om ved lovgivning, men indtil da står det jo til troende. Og der står krystallklart, at det, som Københavns Kommune havde ønsket, nemlig at få nogle større butikker i bydelscentrene, er der ikke mulighed for. Så det vil glæde mig, hvis der er et initiativ på vej til, at det vil blive ændret. Jeg vil gerne have bekræftet det fra talerstolen, hvis det er det, der sker.

Ellers vil jeg bare sige til fru Vibeke Peschardt, at jeg synes, det er synd, at fru Vibeke Peschardt ligesom siger, at det er en miljøminister, der har gjort, hvad han kunne. Kan fru Vibeke Peschardt ikke oplyse: Hvem var i grunden formand for Socialdemokratiet, da man indgik forliget om Ørestaden?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

»Holder sig inden for planlovens rammer« – var fru Vibeke Peschardts ord. Jeg synes, det var passende, hvis fru Vibeke Peschardt bekræftede og fortalte, hvad Naturklagenævnet har udtalt om specielt det såkaldte kommuneplantillæg nr. 13. Hvad har Naturklagenævnet sagt om den begrundelse? Synes man, den var i orden? Var den i orden? Hvad er det, Naturklagenævnet har sagt? Det er det ene spørgsmål.

Og mener fru Vibeke Peschardt, at det er passende, at man efter en sådan udtalelse fra Naturklagenævnet skal lade syv og fire være lige og sige: Det er vi ligeglade med, vi er med i en regering, det går nok godt, og herregud, Naturklagenævnet kommer med en udtalelse, men det er vi ligeglade med. Er det holdningen?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen jeg har stor forståelse for, at Det Radikale Venstre stemmer imod vores forslag til vedtagelse. Det var ikke sådan nogen overraskelse. Vi kender jo spillereglerne. Det er fair nok.

Udtalelsen om, at miljøministeren har spillet efter reglerne, har hr. Søren Kolstrup så tydeligt imødegået, så det behøver jeg ikke at gøre.

Så var der formuleringen i forespørgslen om at budgettere med at tiltrække kunder. Det er kun et citat fra Field's, det selskab, der udbyder de butikker, og som har til hensigt at opføre den her kolos, og de skriver i deres udbudsmateriale, at det er forudsætningen for den økonomi, de planlægger derude. Og den slags mennesker er ikke så tossede. De plejer godt at kunne vurdere

den slags, og det skal nok passe, at det er det, man gør.

Og det er måske, fordi det er et helt nyt butikskoncept, at der er et sammenfald af noget nødvendigt og så noget nyttigt her. Man er nødt til at finde et nyt butikskoncept for at komme uden om grænserne på kvadratmeterområdet, og det er så det butikskoncept, man måske tror på kan tiltrække så mange kunder, som jeg frygter at det kan.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Det, jeg har hæftet mig ved i den her sammenhæng, er, at der i begge forslag til vedtagelse står »intentionerne i planlovgivningen«.

Der står ingen steder i Naturklagenævnets afgørelse, at nogen har overtrådt reglerne, bortset fra – og det er jo Københavns Kommune, der så ikke har lavet det – en formel fejl, nemlig at begrundelsen ikke fremgår af kommuneplantillægget for hele kommunen, men da begrundelsen fremgår af den samlede redegørelse, er det en rent formel fejl, der ikke har fået nogen betydning. Det er altså Naturklagenævnets afgørelse, jeg her står og refererer.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Men synes fru Vibeke Peschardt ikke, at det er en alvorlig sag, at Naturklagenævnet siger, at i den begrundelse, der foreligger, er loven ikke opfyldt, hvad angår kommuneplantillæg 13; den er ikke opfyldt.

Det er, som om man skøjter let hen over det og siger: Nå, men vi kører bare videre, det var vist en lille formel fejl.

Hvad enten man bedømmer det som en formel fejl eller formel og reel fejl, når man udtaler, at den ikke er opfyldt, skal det så ikke ifølge det politisk-juridiske verdensbillede, fru Vibeke Peschardt har, have nogle konsekvenser? Det synes jeg var interessant at høre fra Det Radikale Venstre, der jo sådan er forankret i deres retspolitiske holdninger, i hvert fald stort set.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

En formel fejl er ikke det samme som en materiel fejl. En materiel fejl betyder simpelt hen, at hele plangrundlaget bør kasseres. Det bør det ikke her. Jeg håber, at jeg fuldt ud har svaret hr. Søren Kolstrup på det, han spurgte om.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Kolstrup som ordfører, går jeg ud fra, og det ser det ud til.

Søren Kolstrup (EL):

Denne her debat indeholder to niveauer: Den ene debat er om spørgsmålet om at ville skabe Skandinaviens bedste vejkruds, som nogle kalder det, og den anden diskussion er om spørgsmålet om, hvordan en regering håndterer gældende lov.

Men hvad angår det der såkaldt bedste vejkruds, er der jo tale om, at man har villet skabe en liberalistisk monolit, et liberalistisk mekka, der i alle henseender kan underløbe enhver af regeringens grønne læbebekendelser.

Storcenteret lader hånt om transportpolitiske betragtninger, lader hånt om nærhed mellem bosted og indkøb, lader hånt om en bæredygtig udvikling, lader hånt om reduktion af CO₂-betragtningen og lader hånt om det smukke ønske om at fastholde et alsidigt butikssystem og de lokale miljøer. Amagerbrogade med dens alsidige butikssystem vil jo ikke kunne overleve denne her sag; i bedste fald vil der endnu være et par skrantende butikker tilbage og ellers mange døgnere.

I den her politik er der ikke grøn politik, der er ikke et gran af en rimelig socialpolitik. Regeringen er gået i sort, den svigter miljøpolitisk og transportpolitisk, men den svigter også socialt. Man svigter de ældre og alle dem, der er uden bil; det er svig over for de ressourcetsvage.

Men så kommer jo den anden diskussion, som har været ført med en mere juridisk tilgang. Det er spørgsmålet om, hvordan regeringen har anvendt planloven, og for os er det vigtigt at konstatere, at den har været anvendt meget forskelligt.

Vi har noteret os, at der engang var en Svend Auken 1, der kæmpede mod det her center og kæmpede for, at planloven blev overholdt så godt som muligt, og som fugl Fønix opstod sommeren 2000 en ny minister, som fandt nye begreber og nye kreative metoder til at tackle gældende lov.

Denne ændring fra Auken 1 til Auken 2 er vel et perfekt eksempel på, hvordan man kan lægge sig i slipstrømmen på de store og stærke, dem, der ikke må krummes et hår på i det her samfund, de sociale kræfter, de kapitalkræfter, der står bag; frem med sten og strøm, frem med det danskejede TK Development, og ned med de

små butiksindehavere; det er dem, der skal lade livet.

Hvilke kræfter der har ført frem mod den her konklusion, skal jeg ikke tage op, men det er i hvert fald en historisk vigtig opgave at afdække det her forløb.

Vi må konstatere, at regeringen, jeg sagde regeringen, regeringen, men herunder også miljø- og energiministeren, har valgt fuldt ud at acceptere denne løsning, og at miljø- og energiministeren har valgt i sin politiske karriere at skifte over fra Auken 1 til Auken 2. Det blander Enhedslisten sig ikke i, men Enhedslisten blander sig i de handlinger, som Auken foretager.

Regeringen har tilladt, at der bygges et storcenter indeholdende et butikscenter på mange, mange kvadratmeter – alt for mange – og en dagligvarebutik på 17.000 m², og man siger så: Jamen den flytter vi lige, for vi havde et lille overskud inde i København, vi flytter lige et såkaldt stormagasin, som i øvrigt var nedlagt, men i hvert fald en butik, der er langt over fem gange mere end planlovens 3.000 m².

Er det muligt at komme ud af dette morads? Så er vi tilbage i de taktiske betragtninger.

Jeg har noteret mig, at Socialistisk Folkeparti i den her diskussion har valgt en position, hvor Socialistisk Folkepartis handlinger indebærer, at der intet sker, absolut intet sker. Det er hr. Jørn Jespersen, der kører sololøb.

SF kunne også have valgt en anden strategi; SF kunne have valgt at være med i hr. Ole M. Niensens forslag. Hvad var der så sket? Ja, så er hr. Jørn Jespersens argument, at så var der ikke sket noget. Jo, det er lige præcis det, der var, vil jeg gerne sige til hr. Jørn Jespersen.

Hvis hr. Jørn Jespersen – og hr. Jørn Jespersen kan nå det endnu – valgte at skrive under på det forslag til vedtagelse, som er fremsat af hr. Ole M. Nielsen, ville der ske det, at regeringen, og herunder miljøministeren, ville få en kritik, og denne kritik ville ministeren ikke kunne sidde overhørig. For diskussionen går nemlig på, om nogle af de handlinger, der er begået her, skal have præcedens eller ikke præcedens, og derfor er der behov for maksimal kritik og så selvfølgelig, at planlovens venner står sammen om at re-evaluere denne planlov, men det forudsætter godt nok erkendelse først.

Men jeg kan konstatere, at SF ikke vil være med i denne sag. Jeg forstår fortsat ikke motiverne, idet jeg jo har mødt mange SF'ere, der har udført et prægtigt stykke arbejde i den her sag, bl.a. på Amager.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Et gennemgående tema i hele diskussionen har været, om det, der er sket ved den samlede løsning for hovedstadsområdet, vil danne præcedens eller skabe retsikkerhed i resten af landet. Til det spørgsmål kan jeg svare klart nej. Vi har behandlet en lang række sager efter det, og ingen har nogen sinde påberåbt sig, at der skulle være ændret praksis som følge af det her. Og vi er snart færdige med alle amterne.

I øvrigt var et af de væsentligste argumenter for mig i forhandlingerne med hovedstadsområdet – som jo ikke var nemme – netop, at vi havde en løsning, som var godkendt i Århus Amt, og som efterlevede planlovens formål, intentioner, bestemmelser osv. Det har jeg stået fast på hele vejen igennem, og det vil jeg stadig væk stå fast på. Så jeg mener ikke, der er noget præcedensproblem.

Derimod kan der godt være – også fordi selve den offentlige diskussion kan give anledning til det, og nogle af de ting, der har været citeret i dag, også kan give indtryk af, at der i offentligheden er usikkerhed – behov for at præcisere, hvordan reglerne er.

Jeg vil gerne til hr. Kalnæs sige, at jeg ikke har givet tilsagn om stramninger. Jeg har givet tilsagn om præciseringer. Det, man skal være opmærksom på, er, at den lovgivning, vi i sin tid vedtog, og som regeringen har givet sin tilslutning til, ikke er en lovgivning mod centre. Det er en lovgivning mod *eksterne* centre. Det er ikke mod fornyelser, udvikling, bygning af flere butikker osv. osv., det er et spørgsmål om butiksstørrelser. Og vi har prøvet at efterleve det meget, meget strikte.

Mange har sagt: Jamen det her er en lovgivning, der er til fordel for de store byer, hvorimod den ikke er til fordel for de små byer. Det er bestemt ikke de mindre bysamfunds opfattelse. Tværtimod er der – jeg tror, at hr. Kalnæs var inde på et enkelt konkret eksempel – fra de mellemstore og mindre byer en meget massiv opbakning bag denne her lovgivning.

Derimod – kan man vel godt sige, uden at det kommer til at fremtræde som et eller andet Oxfordmøde – har de værste holmgange været med centerkommunerne, som jo ofte har borgmestre, der har den samme partifarve som jeg.

Jeg har stået fast hele vejen igennem, og det har været mit ønske at gøre det. Men Folketinget har vedtaget en lov om, at der skal være en ny by derude. Jeg har i offentligheden givet udtryk for, at jeg ikke personligt synes, det er en god

ting, at man lader, om jeg så må sige butikscentre starte et sådant område, men det er nu engang det lokale selvstyre, der selv bestemmer, hvad man vil.

Vi har også en sag i Århus, hvor jeg selv er valgt, hvor man har valgt en bestemt løsning for et butiksområde, som jeg ikke er enig i, men det er kommunens ret, for det er inden for rammerne af loven. Det kommunale selvstyre handler om, at man selv har ret til at træffe en beslutning, også selv om ministre eller andre føler, at den er forkert. Jeg har blot sikret, at det er de samme principper, der gælder, uanset hvor i landet vi arbejder. Jeg tror i virkeligheden, at der er meget stor respekt for den konsekvens, hvorved det her har været forvaltet.

Må jeg endelig sige, at det gode ved den løsning, vi i sin tid lavede, er den indbyggede fleksibilitet, der er i loven. Alle de kritikpunkter, jeg har hørt af loven, har været knyttet til overgangsbestemmelserne. Vi lavede med vilje overgangsbestemmelserne stramme for at, om jeg så må sige fremtvinge regionplanerne, hvor der er meget større fleksibilitet indbygget i loven. Vi ville ikke administrere efter overgangsbestemmelser; vi ville administrere efter, om jeg så må sige gennemarbejdede regionplaner. Og det er nu lykkedes.

Det ønske, vi har haft, var nemlig at undgå de eksterne centre, undgå flere gigantbutikker. Vi har jo nok gigantbutikker, havde jeg nær sagt, og vi har jo nok spørgsmål om eksterne centre.

Jeg har taget al kritikken til mig og skal nok eftertænke, om jeg har gjort noget forkert undervejs og sådan noget. Man skal ikke tro, at jeg tager det let, når partier herfra kritiserer, men det har været min bestræbelse at administrere ligeagt over hele landet og administrere med respekt for de lokale ønsker osv. Der har jeg jo glædet mig over også i den almindelige offentlighed – og det vil jeg gerne have skal stå tilbage efter denne her debat – at der er et stort og voksende flertal i Folketinget bag planlovens detailhandelsbestemmelser, et stort og voksende flertal bag planlovens bestemmelser. Det synes jeg er det gode resultat.

Jeg synes i øvrigt også, at det er helt i orden, at Folketinget både i samråd og i forespørgselsdebatter retter et kritisk lys mod den måde, vi forvalter tingene på. Det synes jeg er i orden. Jeg er indstillet på at mødes og diskutere med de politiske partier osv., hvis de ønsker at få noget gjort klart. Men det er alligevel tilfredsstillende at kunne fastslå, at den frygt, man har haft om

præcedensvirkning, retsikkerhed osv., ikke har vist sig i praksis. Der er jo gået mange måneder, siden beslutningerne om hovedstadsområdet blev truffet.

Må jeg i øvrigt også nævne, for det er et andet spørgsmål, vi har været optaget af herinde: Hvis man husker tilbage, var et af de væsentligste kritikpunkter i sin tid – og vi behandlede vist ligefrem et beslutningsforslag om det i Folketinget – spørgsmålet om afgrænsningen af bymidten. Hvad forstår vi ved bymidten? Skal det være amterne og sådan noget? Det har overhovedet ikke givet anledning til problemer noget sted i landet. For man kender jo forholdene og ved jo udmærket godt, hvad der er bymidten; man ved jo godt, hvad man snakker om. Det har ikke givet anledning til konflikter noget sted.

Derfor synes jeg, at det er godt at kunne konstatere, at den lovgivning, der i sin tid startede med et meget konkret udgangspunkt, nemlig udsigten til bygning af et meget betydeligt antal kæmpecentre uden for de eksisterende byområder, hvilket ville have smadret bystrukturen i det her land, faktisk er lykkedes og lykkedes på en god måde.

Det skal man hele tiden have i bagehovedet og ikke lade et enkelt hjørne af problemstillingen – hvor vigtigt det hjørne ellers er – overskygge, om jeg så må sige den samlede effekt af det, der er blevet gennemført, og som jeg gerne vil sige tak til ordførerne for at de har bekræftet at de fortsat står bag; de ordførere, der altså tilhører flertallet.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Hans Christian Schmidt for en kort bemærkning, og hr. Søren Kolstrup har jeg også forstået ønsker en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det er et spørgsmål til ministeren, fordi jeg i Politiken den 1. marts 2001 kunne læse et læserbrev fra Lars Busck, formanden for Naturklagenævnet. I det står der bl.a.:

»Spørgsmålet var alene, om den af kommunen oplyste planmæssige begrundelse var særlig.

Naturklagenævnet kunne ikke hente megen hjælp til besvarelsen af dette spørgsmål i lovens motiver. Ministeren og Folketinget havde med vilje undladt at præcisere, hvad der skulle forstås ved en særlig begrundelse.«

Kan ministeren i dag løfte sløret for, hvad der forstås ved en særlig begrundelse?

Det andet spørgsmål er:

Er ministeren enig i følgende citat:

»Det fremgår dog, at der ikke var tale om noget egentligt forbud, hvorfra der sjældent kunne dispenseres, men om en hovedregel med mulighed for at gøre undtagelse, hvis særlige lokale forhold talte for det.«?

Jeg spørger om det her, fordi jeg fornemmer, at ministeren sådan set vil tilkendegive, at de samme regler, som nu gælder i Ørestaden, også skal gælde ud over landet. Og så har vi jo bevæget os et stykke vej, hvis det nu begynder at blive sådan, at man ikke behøver at skrive mere, end Københavns Kommune gjorde. Det var jo ikke det stærkeste indlæg, man har læst. Derfor er det jo fint, hvis det er det, vi er på vej mod.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg var noget paf over ministerens opsummering af debatten. Der sagde ministeren: Alt er godt, og vi håndhæver loven meget vel, og det gør jeg. Så der er ikke nogen problemer.

Men kan ministeren bekræfte, at i sommeren 2000 var det hr. Svend Auken, der aktivt, aktivt som aktør, altså ikke passivt, men aktivt var med til at formulere den specielle begrundelse for at overskride bestemmelserne om henholdsvis 3.000 m² og 1.000 m² med en begrundelse, der hed fleksibilitet i den administrative praksis? Flexibilitet i den administrative praksis! Det var ministeren, ifølge de papirer jeg har, der formulerede det.

Man kan så senere hen konstatere, hvad Naturklagenævnet har sagt om denne begrundelsesform. Man har sagt, at den ikke er i overensstemmelse med loven; loven er ikke opfyldt; den er ugyldig.

Derfor er mit spørgsmål til ministeren: Er ministeren bedøvende ligeglad med en sådan udtalelse fra Naturklagenævnet? Vil ministeren sige: Det rager mig en pølsepind? Eller vil ministeren overveje at sige: Hallo, det her må have konsekvenser?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det var en bemærkning i ministerens tale, som jeg gerne vil spørge til. Ministeren konstaterede, at der var et voksende flertal i Folketinget for planlovens bestemmelser.

Ja, hvis regeringen tilslutter sig Enhedslistens, SF's og Kristeligt Folkepartis holdning til planloven, kan jeg selvfølgelig godt se, at ikke flertallet vokser, men tilslutningen. Men jeg må indrømme, at et voksende flertal kan jeg ikke få øje på. Det vil jeg gerne have en forklaring på.

(Kort bemærkning).

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Oprindeligt var planloven støttet af Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Socialdemokratiet og vistnok Centrum-Demokraterne. De var i hvert fald med i den første fase. Jeg er ikke helt sikker på, hvordan det skete.

Så skete der det for hr. Ole M. Nielsen glædelige, at man efter valget i 1998 igen fik repræsenteret Kristeligt Folkeparti. Det kalder jeg at vokse. Man kan vel endda sige, at flertallet især voksede kvalitativt.

Det Konservative Folkeparti, som tidligere havde stemt imod og været imod loven, tilsluttede sig også. Det kalder jeg også at vokse. Det er det, jeg glæder mig over. Jeg har prøvet at administrere det her, så godt jeg nu kan. Vi har fået aftaler med kommuner og amter over hele landet, og det er lykkedes, og vi giver muligheder for det.

Det er som om, at det panser, der værner hr. Kolstrup mod enhver form for glæde, er så uigennemtrængeligt, at han ikke vil erkende, at vi har bremset snesevis af kæmpeprojekter, der fuldstændig ville have ødelagt vores bystruktur herhjemme og smadret detailhandelen. Der var nogle, der var meget kritiske over for detailhandelen. Jeg har da glædet mig over, at den alliance, der har været bag loven, nemlig fra stort set hele detailhandelen sammen med de grønne organisationer og sammen med landbrugets organisationer osv., har vist sig at være en koalition, der har kunnet holde, og at vi har indbygget en fleksibilitet, der gør, at man har kunnet tilpasse sig.

Så bliver jeg spurgt kritisk om dette med en særlig planlægningsmæssig begrundelse. Det er jo, hvis man går tilbage til bemærkningerne, som vi sad meget nøje og aftalte i sin tid, krumtappen i lovgivningen. Derfor var det brandærgeligt, at Københavns Kommune – jeg synes, det med rette er påtalt af Naturklagenævnet – bare betragtede dette som en formalitet. Det er reelt, at der skal gives en særlig planlægningsmæssig begrundelse.

Den kan eksempelvis være, at Folketinget har vedtaget, at der skal bygges en ny by. Det kan

eksempelvis være, at en storby som Århus eller en storby som København har brug for lidt større udvalgsvarebutikker end andre. Der har man lavet et konsekvent mønster, som nu er accepteret ud over hele landet. Derfor har vi altså brugt bestemmelsen, havde jeg nær sagt, så den giver mulighed for, at man tager hensyn til, at forholdene er forskellige, men stadig væk inden for nok så stramme rammer og en nok så stram praksis på området.

Og det, jeg bare ville sige til hr. Kolstrup, er: Det er jo en succes, vi her har med at gøre. Jeg vil så gerne have, når vi nu er færdige med at skændes om centeret her, at vi alligevel skal glæde os. Hvis der er uklarheder tilbage, vil jeg gerne have, at vi sørger for at få disse uklarheder ryddet af vejen.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Det afstedkom tre nye korte bemærkninger: hr. Hans Christian Schmidt, hr. Søren Kolstrup og hr. Ole M. Nielsen. Alle for korte bemærkninger i nævnte rækkefølge.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Uanset hvad det nu kan føre til af debatter, er jeg nødt til at sige til miljø- og energiministeren, at sådan er det jo: Vi er nødt til at fastholde, hvem der var formand for Socialdemokratiet i 1991. Hvem var det, der sad og forhandlede Ørestaden på plads? Det gjorde den formand, der i dag er miljøminister og i dag står fra talerstolen og siger: Nu må I kunne forstå det her omkring Ørestaden.

Ja, hvem skulle kunne udtale sig bedre end den, der var med? Sådan er det jo. Så jeg har da fuld respekt for, at miljø- og energiministeren ved noget om de her ting.

Men jeg synes ikke, man kan forlade det nu. Jeg synes, man er nødt til at sige, og det er det, jeg spørger miljø- og energiministeren om: Hvad er der sket siden den 7. marts 1998? Da gav miljø- og energiministeren et interview til Information 4 dage før valget, hvor han sagde: Jeg har meget svært ved at se, hvordan det kan lade sig gøre at lave et storcenter i Ørestaden, hvis vi stadig har en SR-regering efter valget.

Punkt 1: I 1991 var han formand for Socialdemokratiet og var altså med til at indgå forliget, og 4 dage før valget sagde han: Det er svært at forestille sig, hvordan man skal lave et storcenter.

Regeringen blev siddende, storcenteret kom.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg vil altså gerne have ministeren til at bekræfte den begrundelse, der blev anvendt den 9. juli 2000 for overskridelse af de fastlagte butiksstørrelser, nemlig den begrundelse der hed: at opnå fleksibilitet i den administrative praksis. Vil ministeren bekræfte, at den begrundelse ikke er gyldig og ikke kan bruges i henhold til planloven, hvorfor ministeren må erkende, at dette må have følger, f.eks. i retning af at erklære kommuneplantillægget for ugyldigt, og at i hvert fald en sådan begrundelse ikke danner præcedens? Det vil jeg gerne have ministerens bekræftelse på.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Ministerens gentagne begrundelse for, at der skal et butikscenter derud, er, at det er en ny by, man er ved at bygge. Kan ministeren bekræfte, at da man planlagde og beskrev Ørestaden, havde man altså enten glemt, at det var en ny by, man var ved at bygge, eller også er det noget nyt, at folk i nye byer også skal have mad? For der står intet om butikcentre i den oprindelige beskrivelse. Der står nogle meget, meget mere spændende ting, som de meget attraktive forretninger skal bruges til derude. Det er nemlig virkelig et point for mig, at man spilder nogle rigtig gode kvadratmeter på nogle butikcentre, som man har masser af rundtomkring.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg ved ikke, om det er muligt at nå et stykke vej efter det her. Men det er klart, at de planlægningsmæssige begrundelser og de muligheder, der ligger i det, opfattes helt forskelligt. Vi har en klar tolkning af, at det skulle give mulighed for en fleksibilitet, der skulle tage udgangspunkt i virkeligheden. Hvad er der opstået: kig på underlaget, trafik, trafikmuligheder og andet, som var vigtigt i denne her sammenhæng. Men spørgsmålet er, om det er muligt at lave en klarere og mere præcis fortolkning, hvor både Enhedslisten, måske endda Kristeligt Folkeparti og måske også SF er med. Men det er klart, at det ville være væsentligt, hvis vi i lidt klarere vendinger fik slået fast, hvad det der betød med de planlægningsmæssige begrundelser, hvis det overhovedet er muligt.

Det er jo netop derfor, jeg siger, at Sydsverige har København som hovedstad, og der vil komme til at bo flere mennesker på Amager, end der

f.eks. gør i Odense Kommune, og samtidig har de i Odense tre gange så meget butiksareal totalt set, som de kommer til at have i den nye by på Amager. Så var det lidt rart at få afklaret, hvad den planlægningsmæssige begrundelse kunne være for at afvige de 3.000 m², som er et fuldkommen himmelråbende, vanvittigt krav at stille i forhold til den her løsning.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der tre ordførere, som har ønsket anden ordførerrunde. Det er hr. Hans Christian Schmidt, hr. Søren Kolstrup og hr. Ole M. Nielsen.

Undskyld, hr. Ole M. Nielsen først. Der skal være orden i tingene.

Ole M. Nielsen (KRF):

Vi skal jo ikke forlænge debatten mere end højest nødvendigt. Jeg kan se andre ordførere, der skal have andre sager, ligesom trænge sig på rundt omkring.

Jeg synes, det må være glædeligt for ministeren at kunne konstatere, at det grønne flertal er intakt, vel at mærke hvis regeringen ønsker at tilslutte sig det. Regeringen er velkommen. Så kan ministeren også konstatere det, og det er måske nok så vigtigt, at der er et stort flertal i Folketinget for den pind, der hedder: »i modstrid med intentionerne i planlovens bestemmelser vedrørende detailhandel.«

Selv om det så ikke på grund af SF's ønske om ikke at give regeringen ridser i lakken kan udmøntes, så er det dog noget, som jeg tror, at ministeren skal lytte til, selv om det måske ikke får nogen konsekvenser, hvis han en anden gang handler i modstrid med det flertal, som ønsker at bakke ham op i planlovens bestemmelser. Så er der måske alligevel næste gang også kun et skuldertræk fra SF's side. Det er det, man kan frygte. Men der er et flertal for den pind dér.

Der kom lidt imødekommenhed fra ministeren. Jeg kunne godt have ønsket mig lidt mere imødekommenhed, lidt mere indrømmelse fra ministeren. For jeg må nok sige, at jeg såmænd ikke ønsker mig en ny minister. Så længe det skal være en socialdemokratisk minister, bliver det såmænd hverken værre eller bedre af det, og ellers kunne vi også godt have formuleret vores vedtagelse en smule skrappere i en enkelt linje, hvis det var det, vi var ude efter. Det gjorde vi faktisk ikke.

Jeg vil gerne takke for den debat her. Jeg synes for så vidt, vi har haft en god debat, og jeg

håber, at ministeren trods alt ligesom mærker sig, hvad et flertal i Folketinget, og især hans egne venner, mener.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Hans Christian Schmidt som ordfører.

Hans Christian Schmidt (V):

Der har været to meget store spørgsmål. Det ene har selvfølgelig været hele Ørestaden, som vi har diskuteret, og så det andet, som ministeren har bragt ind i debatten. Ministeren har nemlig givet tilsagn til hr. Jørn Jespersen om, at nu skal der indledes forhandlinger om, hvordan man skal forstå reglerne.

Det ville jo være rart efter sådan en debat, og det ville jo være rart, når ministeren har bragt det ind i debatten, om ministeren så vil svare på de spørgsmål, han bliver stillet. Jeg har stillet dem én gang, jeg stiller dem gerne en gang til: Vil ministeren redegøre for, hvad det betyder, når der står i planloven, at man skal give en særlig begrundelse?

Jeg skal gøre opmærksom på, at formanden for Naturklagenævnet jo har sagt heri, at Naturklagenævnet ikke kunne hente megen hjælp til besvarelsen af dette spørgsmål i lovens motiver. Ministeren og Folketinget havde med vilje undladt at præcisere, hvad der skulle forstås ved en særlig begrundelse.

Nu har den altså eksisteret lige siden 1997, og det må vel være rimeligt, at vi nu kan spørge ministeren om: Hvad er det nu, der skal forstås ved en særlig begrundelse? I 4 år har vi ikke kunnet få svar, så jeg synes måske, det ville være på tide, om vi nu kunne få det. Det var det ene spørgsmål.

Det anden spørgsmål handler om, at det fremgår, at det ikke var et egentligt forbud, hvorfra der sjældent kunne dispenseres, men om en hovedregel med mulighed for at gøre undtagelser, hvis særlige lokale forhold talte for det. Ministeren har været meget optaget af – jeg er desværre ked af, at jeg ikke er helt sikker på, at ministeren også er optaget af det nu – de to ting, der blev nævnt af ministeren selv på talerstolen om, at nu skulle man i en debat finde ud af, hvad der skulle forstås ved de her ting. Nu skulle det præciseres. Jeg må bede miljøministeren, efter at det nu har eksisteret i 4 år, om at løfte sløret for: Hvad betyder og hvad forstås der ved en særlig begrundelse, og hvad handler det om, når man taler om lokale forhold?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Kolstrup som ordfører.

Søren Kolstrup (EL):

Planloven, som er redskabet til at indfri de smukke mål, præciserer bl.a., at ministeren ikke skal være bovlam. Ministeren skal følge udviklingen, og han har en lang række muligheder for at gribe ind.

Det var på den baggrund, jeg stillede det spørgsmål, som er krumtappen i hele loven, nemlig at hvis man overskrider de gældende butiksstørrelsesbestemmelser, skal der foreligge en begrundelse, som ikke er en hvilken som helst begrundelse, men er i overensstemmelse med lovens intentioner og lovens bogstav.

På den baggrund har ministeren fået at vide, at den begrundelse, ministeren selv har været aktiv med at formulere, altså at opnå fleksibilitet i den administrative praksis, ikke duer. Ministeren har på intet tidspunkt i denne her debat villet reflektere over den fejl, der er begået, og så længe han ikke har gjort det, kan han selvfølgelig godt sælge varme frikadeller til hr. Jørn Jespersen, der sidder og er glad for: Nå ja, jeg har fået tilsagn fra ministeren.

Men når ministeren ikke vil erkende det, når vi ikke et skridt videre. Hvis ministeren i dag ikke vil tage ordet, men i stedet føre sindrige samtaler med trafikministeren, så er planloven jo ikke noget værd, medmindre ministeren vil se sig selv i spejlet. Det synes jeg ville være rart for at komme videre. Men hvis ministeren ikke vil det, så har jeg sandelig ikke nogen forhåbninger om, at vi, et lille grønt flertal, kunne sidde sådan og råhygge.

Vi må vel have fat i den her substans og sige: Av, min arm, der blev begået en fejl.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg er glad for resultatet af planloven, og jeg mener, at vi ud over hele landet på en god måde har administreret dette med en særlig planlægningsmæssig begrundelse.

Det, jeg har givet tilsagn om på foranledning af hr. Jørn Jespersen, og som jeg stadig væk synes kan være en god idé, er, at når der er usikkerhed hos partierne, der står bag loven, om, hvordan den er blevet administreret, hvordan den vil blive administreret og sådan noget, kan det være meget rimeligt at få det præciseret.

Det er et meget fredssommeligt forslag, hr. Jørn Jespersen har fremsat, som jeg har imødekommet. Jeg synes, at vi kan glæde os over, at

den sag herude ikke har haft de følger, man har frygtet, og ikke har dannet præcedens, og at det, der var formålet med loven, nemlig i sin tid at sikre, at der ikke blev bygget eksterne butikscentre, og at der ikke blev bygget gigantbutikker ud over landet, er blevet opfyldt.

Det er jeg overordentlig tilfreds med, men jeg synes, der kan være al mulig grund til, at vi, når vi nu har været hele landet igennem, og altså, som jeg sagde det, kun mangler 2-3 amter endnu, så alligevel sætter os ned og gør status. Det var det, jeg gerne ville gøre. Og er der behov for præcisering, så vil jeg også meget gerne give en præcisering. Men jeg vil nødig fjerne de muligheder, der er for at sige, at man ikke eksempelvis i Århus eller København, to store områder, med en særlig planlægningsmæssig begrundelse kan fravige forholdene, som de er, også i mellemstore byer som eksempelvis Silkeborg og Hillerød osv.

Der er selvfølgelig forskel på det alt efter byernes størrelse. Det har jo også i hvert fald for mig været vejledende undervejs. Med hensyn til Ørestaden er der den særlige situation, at Folketinget selv har besluttet, at der skal laves en ny bydel derude.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må anmode om mere ro i salen.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen jeg skal gerne gentage, at der ingen forskel er i forhold til det, vi har sagt hele tiden: Vi er tilhængere af Ørestaden. Vi synes sådan set, det er fint, at man får et projekt herovre. Vi synes, det er fint, at Ørestaden får en mulighed for at være en tiltrækningskraft også for dele af Sverige. Det er sådan set helt fint.

Men det, det drejer sig om, og som ministeren efter 4 år ikke kan forklare fra talerstolen endnu, er: Hvad mentes der i 1997 med »særlige planmæssige begrundelser«? Vi har spurgt, andre har spurgt, og i 4 år har diskussionen kørt. Endnu er det ikke muligt at sige, hvad det er.

Ud fra det kan jeg kun udlede den ene ting, nemlig at det er, fordi ministeren gerne vil beholde det inde i sig selv. Miljø- og energiministeren er i dag i stand til at nedlægge et veto eller lave call in, og på den måde kan det blive fra sag til sag, man afgør, hvad den særlige planmæssige årsag er.

Det synes jeg sådan set er udmærket. Men det havde været dejligt, hvis vi kunne have fået et

par dessiner om noget om lokale forhold. Jeg synes, det er bekymrende, at partierne nu skal sætte sig sammen og begynde at diskutere, hvad det er, og amter og kommuner bliver ladt i stikken. De sidder tilbage og kan ikke finde ud af, hvad det i grunden er, der menes.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg bliver nødt til at gentage mit spørgsmål endnu en gang: Vil ministeren bekræfte, at den begrundelse, der hedder at opnå fleksibilitet i den administrative praksis, hvad angår en retfærdiggørelse af at overskride de angivne maksimale butiksstørrelser, ikke kan anvendes, og netop derfor bliver ministeren nødt til at forholde sig til den udtalelse, som Naturklagenævnet er kommet med? Mit spørgsmål lyder fortsat: Vil ministeren sidde Naturklagenævnets udtalelse på dette felt overhørig og sige, at det rager mig en pølsepind?

(Kort bemærkning).

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil godt give hr. Schmidt nogle eksempler på, hvad en særlig planlægningsmæssig begrundelse kan være.

En særlig planlægningsmæssig begrundelse kan være størrelsen af byerne. Vi har lagt et mønster. Man kan altid diskutere, om udtrykket fleksibilitet i den administrative praksis er hensigtsmæssigt. Men det, der menes med det, er, at vi har lagt et mønster, hvor vi tager hensyn til, om det er en meget stor by, om det er en mellemstor eller en mindre by.

Vi har tilladt i de meget store byer, Århus og København, at et begrænset antal udvalgsvarer-butikker i cityområdet kan komme op på 2.000 m² og ikke kun 1.000 m².

Vi har ud over landet og både i bydele og i mellemstore byer tilladt, at butikker kan vokse og være ud over de 1.000 m² op til 1.500 m². Der er masser af konkrete begrundelser og eksempler på det.

Et andet eksempel på en særlig planlægningsmæssig begrundelse finder man, når man ser på Fredericiasituationen. Fredericia er en gammel garnisonsby, som er klemmt inde bag sine volde. Hvis Fredericia skal have mulighed for at udvikle sig, er der en særlig planlægningsmæssig begrundelse for at give mulighed for at bygge et center uden for voldene.

Så er der et sidste eksempel, men jeg er så bange for at sige det, for det kan give anledning

til flere bemærkninger, og det er vel svært at vride flere kalorier ud af det, som hr. Kolstrup så smagfuldt kaldte en pølsepind. Men en særlig planlægningsmæssig beslutning kan jo også være det, at Folketinget har besluttet, at der skal være en ny bydel. Det kan være en særlig planlægningsmæssig begrundelse. Det var det i tilfældet med Københavns Kommunes ønske om at lægge hele deres detailhandel derude plus flytte en butik fra det indre København, altså lægge hele deres metropol og centrale vækst derude.

Jeg kan give mange flere eksempler og vil meget gerne gøre det. Men hvis hr. Schmidt vil se, hvordan det er administreret, så vil han jo egentlig få et ganske godt bidrag til det i de bemærkninger, der i sin tid blev lavet til loven med hensyn til denne her bestemmelse, hvor jeg med hr. Kolstrups forgænger fra Enhedslisten og andre meget detaljeret sad og gennemgik både overgangsbestemmelserne og de efterfølgende bestemmelser. Jeg har det indtryk og den faste overbevisning – det har i hvert fald været min bestræbelse – at vi over hele landet har administreret på samme måde, og at vi har opnået løsninger, som de lokale myndigheder trods megen tummel har accepteret og i dag er glade for.

Tænk, hvis vi ikke havde gjort det, tænk, hvis vi havde lyttet til hr. Schmidt. Så havde vi smadret bystrukturen i Danmark. Så havde der ligget 30 eller 40 store pløjemarkscentre i Danmark med gigantbutikker. Så havde der intet været tilbage af den lille mands muligheder for at starte sin egen forretning. Det ved jo enhver. Sådan var det jo gået, og det er derfor, det er så mærkeligt og overraskende for mig at se hr. Kolstrup sidde på skuldrene af hr. Schmidt. Det er et interessevækkende syn, men det er ikke noget retvisende billede af situationen herhjemme.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg har sådan set fuld forståelse for, at miljøministeren gerne vil diskutere noget andet end det, han bliver spurgt om.

Jeg vil bare sige til miljøministeren: Det ligger jo sådan, at i en artikel den 7. marts 1998 er miljøministeren – og jeg har ikke én gang i løbet af i dag hørt, at det er blevet dementeret – citeret for at have sagt: Jeg har svært ved at forestille mig, hvordan der kan komme et Ørestadsstorcenter, hvis SR-regeringen blev siddende.

Nu skete det ulykkelige jo, at den blev siddende, men til gengæld må jeg sige, at man jo

også fik et Ørestadscenter, et storcenter. Jeg vil bare sige til miljøministeren, at det skal man da gå ud og sige og være stolt af. Det eneste, vi siger, er sådan set, at vi bare gerne vil have fælles spilleregler for resten af landet. Jeg vil alligevel vælge at tolke det her positivt, nemlig at miljø- og energiministeren er begyndt at åbne op nu.

Jeg synes, det er første gang, vi har hørt nogle eksempler. Vi stillede dem som skriftlige spørgsmål ved lovens behandling i 1997 – jamen det kan man jo finde ud af bare ved at læse tilbage – men vi kunne ingen skriftlige svar få. Vi kunne ingen optryk få af de svar, for der var ingen. I øvrigt har Naturklagenævnets formand bekræftet det samme.

Nu hører jeg alligevel, at vi er på vej til at åbne lidt op, og det skal være signalet til kommuner og amter om, at nu er der en mulighed. Man behøver ikke mere at specificere disse særlige planmæssige årsager. Der må være en forståelse for, at når selv ministeren og ministeriet har problemer med at forklare sig, så er det nok også muligt, at kommunerne og amterne kan få lov.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Om den særlige begrundelse har ministeren tidligere i en lang række sammenhænge meget klart præciseret, at det ikke er en hvilken som helst begrundelse, man kan komme løbende med. Det skal være i overensstemmelse med, hvad der står i loven: Alle de smukke ting om varierede butiksudbud og at man især skal tage hensyn til de gående, de ældre osv. Alt det, som ministeren og f.eks. Enhedslisten har været enige om.

Men derfor bliver jeg nødt til endnu en gang at sige det. Jeg er dybt forskrækket og forvirret over, at ministeren siger: Jamen når der kommer en begrundelse, der hedder at opnå fleksibilitet i den administrative praksis, så kan den diskuteres.

Jamen har Naturklagenævnet ikke sagt: Ikke opfyldt. Så er der da ikke noget, der skal diskuteres. Så hedder det vel ikke – og det vil jeg gerne have ministerens bekræftelse på: Så skal vi til at diskutere endnu en gang. Men så hedder det: Om igen!

Er det ikke en korrekt konklusion? Når man har sagt, at det ikke er opfyldt, så hedder det, at ministeren skal sige til dem, der er involverede i den her beslutningsproces: Om igen!

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Nu har vi gentagne gange i løbet af debatten hørt Venstres ordfører tale for storcentre og murbrækninger og for, at det her skal danne præcedens over hele landet.

Men derfor vil jeg godt bede miljø- og energiministeren komme herop og bekræfte, at der er tale om ren ønsketænkning fra Venstres side, og det faktisk er det, Socialdemokratiet og miljø- og energiministeren selv har forsøgt at forklare Venstre gennem hele debatten, nemlig at her er tale om et enkelt tilfælde: En ny by besluttet af Folketinget. Der er ikke tale om, at vi hermed har åbnet for nye centre over resten af landet, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Så vil jeg gerne spørge ministeren, om ikke hr. Søren Kolstrups og Enhedslistens bekymringer her skyldes, at de i virkeligheden er meget kede af, at overgangsordningen, hvor vi stort set låste alt fast, så ingen kunne noget, ikke kan bevares fremover også?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg går ud fra, at miljø- og energiministeren går og tænker, men nu skal tankerne omsættes i ord.

(Kort bemærkning).

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det her er en succes. Loven har virket. Den har virket ud over hele landet. Alle dele af Danmark er blevet behandlet ens. Jeg har givet konkrete eksempler på det, vi forstår ved en særlig planlægningsmæssig begrundelse, og det har jeg kunnet gøre.

Jeg har nævnt dette med den meget store by, den mellemstore by; jeg har nævnt det med de særlige forhold, der f.eks. gør sig gældende i Fredericia; jeg har glædet mig over, at det er lykkedes at få det her accepteret ud over hele landet.

Det er klart, at nogle steder har det givet anledning til undren. Jeg vil sige, at man f.eks. på Fyn meget har diskuteret, hvorfor der blev givet tilladelse til, at Rosengårdscetret bliver udvidet. Jamen det hænger jo sammen med det simple forhold, at der er en eksisterende lokalplan, og selvfølgelig vil eksisterende planer blive respekteret. Vi taler kun om fremtidige planer.

Jeg er nødt til at sige, at man må beundre hr. Hans Christian Schmidts geigertæller. Den søger efter radioaktivitet, hvor der slet ingen aktivitet er. Jeg kan ikke bekræfte noget af det, hr. Schmidt har sagt. Jeg kan til gengælde bekræfte alt det, fru Pernille Blach Hansen har sagt.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Hans Christian Schmidt for en sidste kort bemærkning i denne omgang og derefter hr. Søren Kolstrup.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil da godt sige til miljøministeren, at jeg kan bekræfte, at geigertælleren virkelig tigger, når jeg kommer i nærheden af miljøministeren. Så det er helt rigtigt.

Men det andet, som var mere interessant, var jo sådan set, at vi nu har fået at vide, at der nu er åbnet op. Jeg må sige til fru Pernille Blach Hansen: Forhåbentlig går Socialdemokratiet da ikke rundt og fortæller, at Ørestaden er et enestående eksperiment. At det er det eneste sted.

Miljø- og energiministeren har jo lige udtalt heroppe fra talerstolen, at der er mange steder ude i landet, hvor miljø- og energiministeren har imødekommet det.

Det er bare det, at det oftest er i de store byer. Nu kommer vi så til de lidt mindre byer. Og jeg håber, at det bliver med samme takt og tone, som vi har set indtil nu.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Enhedslisten og ministeren har faktisk i hele det her forløb, jeg tror også i dag, været enige om, hvordan man skulle fortolke de særlige begrundelser.

Men ministeren har i sommeren 2000 aktivt medvirket til at foretage en anden praksis, og det har ministeren ikke villet erkende i dag. Lige præcis på det punkt – men der er også en lang række andre punkter, som jeg ikke har kunnet tage frem – er vi inde ved benet.

Hvis ministeren og de grønne venner endnu en gang skulle sætte sig sammen og lave nogle præciseringer, så bliver vi nødt til, inden vi går ind ad en såkaldt grøn dør, at have den erkendelse, der hedder, at der er sket noget forkert.

For hvorfor skulle vi ellers sidde sammen? Den mangler jeg fra ministerens side. Ministeren skøjter udenom, og derfor har det ikke været en tilfredsstillende debat, hvis man med en tilfreds-

stillende debat mener, at ministeren ligesom skulle erkende nogle ting og se sig selv i øjnene. De har skøjtet let og elegant hen over grundproblemerne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg beder medlemmerne om at indtage deres pladser, så vi kan komme i gang med afstemningen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 72 af Ole M. Nielsen (KRF), Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Svend Aage Fauerholdt (DF) og Søren Kolstrup (EL) forkastedes, idet 49 (V, KF, DF, EL, KRF, Mogens Andreasen (UP), Kim Behnke (UP), Frank Dahlgaard (UP) og Thorkild B. Fransgaard (UP)) stemte for, 53 (S, SF, CD og RV) imod.

Forslag til vedtagelse nr. V 73 af Jørn Jespersen (SF) forkastedes, idet 14 (SF, EL og KRF) stemte for, 89 (S, V, KF, DF, CD, RV, Mogens Andreasen (UP), Kim Behnke (UP), Frank Dahlgaard (UP) og Thorkild B. Fransgaard (UP)) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 116:

Forslag til folketingsbeslutning om renovering af kloakker.

Af Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Ebbe Kalnæs (CD), Ole M. Nielsen (KRF) og Thorkild B. Fransgaard (UP) m.fl. (Fremsat 8/2 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sige tak til forslagsstillerne for deres forslag til folketingsbeslutning om at fremme